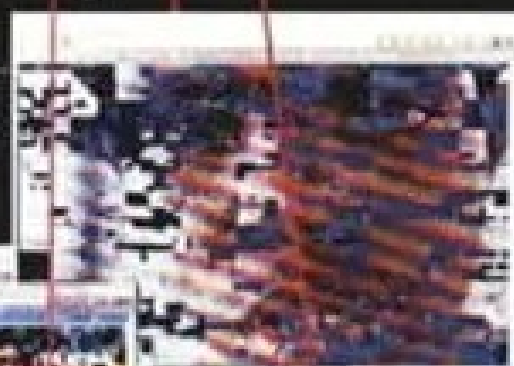

Phong Lân Quái Đàm

Phong Lâu Quái Đàm - Cỗ Sự Âu

Cỗ Sự Âu

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Đô Thị, Linh Di, Khác

Vào xuân, khu nhà của chúng tôi bị phong tỏa.

Sau khi phong tỏa, ban quản lý tài sản thông báo những quy tắc khá kỳ lạ:

khu nhà đã bị phong tỏa, các gia đình tự tiện ra ngoài sẽ xóa bỏ.

mỗi tòa nhà sẽ chọn ngẫu nhiên ra một vị lầu trưởng phụ trách phân phối vật tư và tiêu độc định kỳ.

hộ gia đình bình thường sẽ không làm chuyện bất thường; chỉ có hộ mới gây ra những thường.

gặp phải bất kỳ chuyện gì thường, có thể liên hệ với lầu trưởng để tiến hành công việc tiêu độc.

Mà tôi chính là vị lầu trưởng không may kia!

Mục lục

- [Chương 1: Chương 1](#)
- [Chương 2: Chương 2](#)
- [Chương 3: Chương 3](#)
- [Chương 4: Chương 4](#)
- [Chương 5: Chương 5](#)
- [Chương 6: Chương 6](#)
- [Chương 7: Chương 7](#)
- [Chương 8: Chương 8](#)
- [Chương 9: Chương 9](#)
- [Chương 10: Chương 10](#)
- [Chương 11: Chương 11](#)
- [Chương 12: Chương 12](#)
- [Chương 13: Chương 13](#)
- [Chương 14: Chương 14](#)
- [Chương 15: Chương 15](#)
- [Chương 16: Chương 16](#)
- [Chương 17: Chương 17](#)
- [Chương 18: Chương 18](#)
- [Chương 19: Chương 19](#)
- [Chương 20: Chương 20](#)
- [Chương 21: Chương 21](#)
- [Chương 22: Chương 22 \(Hoàn\)](#)

Chương 1: Chương 1

Vào xuân, khu nhà của chúng tôi bị phong tỏa.

Sau khi phong tỏa, ban quản lý tài sản thông báo những quy tắc khá kỳ lạ:

<Khu nhà đã bị phong tỏa, các gia đình tự tiện ra ngoài sẽ bị xóa bỏ.>

<Mỗi tòa nhà sẽ chọn ngẫu nhiên ra một vị lầu trưởng phụ trách phân phối vật tư và tiêu độc định kỳ.>

<Hộ gia đình bình thường sẽ không làm chuyện bất thường; Chỉ có hộ gia đình không bình thường mới gây ra những chuyện bất thường.>

<Gặp phải bất kỳ chuyện gì bất thường, có thể liên hệ với lầu trưởng để tiến hành công việc tiêu độc.>

Mà tôi chính là vị lầu trưởng không may kia!

01.

Lúc Tết xuân, khu nhà của chúng tôi bị phong tỏa.

Tôi sợ về nhà sẽ gây nguy hiểm cho ba mẹ nên dứt khoát năm nay không về, mượn phòng ở lại đây.

Tôi là một chủ kênh video, chuyện thường làm nhất chính là mang thiết bị đi quay chụp khắp nơi. Tôi ở trên nền tảng chỉ có thể xem

như là một UP trung đẳng nhưng bởi vì bản thân thích quay chụp những thứ kỳ quái nên đôi khi cũng sẽ ngẫu nhiên lan tỏa được một chút năng lượng tích cực, từ đó thu hút không ít fan hâm mộ trung thành.

Fan hâm mộ thích xem những thứ mới mẻ, vừa khéo hôm qua lại là nguyệt thực đỏ toàn phần trăm năm hiếm gặp nên vì để quay được nó, tôi đã bận rộn suốt cả tối hôm qua. Vốn định hôm nay sẽ ngủ bù cho thật đã nhưng nào ngờ vừa mới sáng sớm, điện thoại đã đổ chuông ầm ĩ khiến tôi phải giật mình.

Đánh thức tôi là những tin tức không ngừng kêu ting ting trong nhóm chủ tài sản.

Gần đây ai nấy cũng đều vì bị phong tỏa nên ầm ĩ trong nhóm suốt ngày. Nếu không phải vì mỗi ngày đều phải đi giành giật đồ ăn thì tôi cũng sẽ không bị ép phải mở cái nhóm ầm ĩ này lên.

<404> : Là thằng ch.ó nào trộm Cocacola của tao! Tao phải giành rất lâu mới đoạt được 3 lon Cocacola đó! Thằng ch.ó đ.ẻ!!!

<204> : Mà nhà ai đốt pháo dưới lầu vậy? Không biết bây giờ bị cấm đốt hay sao? Ban quản lý tài sản mặc kệ luôn à?!

<404> @Banquanlytaisan : Đám quản lý tài sản mấy người ch.ết hết rồi sao? Kiểm tra camera coi! Tôi muốn xem là thằng ch.ó nào trộm của tôi!

<204> @Banquanlytaisan : Đúng rồi đó! Năm nào cũng thu phí quản lý tài sản, mấy người hốt đi đớp c.út hết rồi sao! Ngay đến đồ ăn rau quả cũng không đảm bảo được nhu cầu cho chúng tôi! Đợi hết phong tỏa rồi, tôi không đổi cái đám quản lý tài sản Ôn Hình mấy người là không được mà!

Chương 2: Chương 2

Cả đám xúm vào chửi ban quản lý tài sản nhưng phía ban quản lý tài sản vẫn luôn đáp lại như cái máy : <Vâng! Vâng! Chúng tôi sẽ tăng cường phục vụ!>

Chỉ có điều, tình hình hôm nay lại có chút khác. Sau khi bị tag, ban quản lý tài sản Ôn Hình thế mà lại phản hồi lại một đồng...

<Người quản lý của ban quản lý tài sản> : Bởi vì có chỉ thị từ cấp trên, chúng tôi cần tăng cường công tác quản lý phong tỏa.

Từ đây trở xuống là các quy tắc hoàn toàn mới áp dụng cho mỗi chủ tài sản, mời các vị tự giác tuân thủ.

<1. Khu nhà đã bị phong tỏa, các gia đình tự tiện ra ngoài sẽ bị xóa bỏ.>

<2. Mỗi tòa nhà sẽ chọn ngẫu nhiên ra một vị lầu trưởng phụ trách phân phối vật tư và tiêu độc định kỳ.>

<3. Ban quản lý tài sản sẽ đảm bảo cung cấp rau quả và thịt cho mỗi hộ gia đình hàng ngày nhưng cần các hộ gia đình tự xuống lấy.

Các hộ gia đình bình thường có thể đi thang máy; Thang máy an toàn còn thang bộ thì không an toàn. Các hộ gia đình không bình thường có thể đi thang bộ; Thang bộ an toàn còn thang máy thì không an toàn. Lầu trưởng có thể đi thang máy hay thang bộ ở bất kỳ thời điểm nào đều an toàn.>

<4. Hộ gia đình bình thường sẽ không làm chuyện bất thường; Chỉ có hộ gia đình không bình thường mới gây ra những chuyện bất thường.>

<5. Hộ gia đình không bình thường sẽ xuất hiện các triệu chứng ho khan và đ.iên c.uồng muốn uống nước, chỉ cần ăn thịt sẽ khôi phục lại bình thường. Hộ gia đình bình thường tốt nhất là không nên ăn thịt.>

<6. Hộ gia đình không bình thường ở tại nhà sẽ dễ dàng làm ảnh hưởng đến người nhà. Nhớ kỹ: Tivi đều là hình vuông; Thú cưng hoặc đồ chơi trong nhà sẽ không biết nói chuyện; Người phải đi bằng cửa chứ không phải leo cửa sổ; Mỗi người đều cần ăn thức ăn tươi mới hàng ngày, ăn các loại rau quả, thịt hư sẽ ch.ết.>

<7. Khi gặp tình huống đặc biệt, lâu trưởng sẽ tiến hành tiêu diệt.>

Tiếp đó là một tin tức được tag từ người quản lý của ban quản lý tài sản.

Lâu trưởng được chỉ định ngẫu nhiên là: Tòa Ôn Hình 1 - hộ 104; Tòa Ôn Hình 2 - hộ 204; Tòa Ôn Hình 3 - hộ 304; Tòa Ôn Hình 4 - hộ 404; Tòa Ôn Hình 5 - hộ 504;

Chứng minh thân phận của lâu trưởng đã được phát đến cửa của hộ gia đình; Hộ gia đình lâu trưởng nhất định phải đeo.>

Khi thấy những tin tức này, phản ứng đầu tiên của tôi chính là tài khoản của ban quản lý tài sản đã bị hack rồi! Không thì sao có thể gửi những tin nhắn bại não đến như vậy chứ?!

Đây rốt cuộc là đang phục vụ chúng tôi hay lấy chúng tôi ra làm trò tiêu khiển hả?

Mà... Tôi chính là hộ 504 ở tòa Ôn Hình 5! Lâu trưởng cái qu.ỷ gì, bà đây ứ thềm làm đâu!

Chỉ là ngay khi tôi đang muốn ch.ửi th.ề thì lại phát hiện trên nhóm Wechat hoàn toàn không cho đăng tin nhắn. Giao diện của nhóm chủ tài sản cứ thế bị đứng yên, cho dù làm thế nào cũng không đăng được tin nhắn!

“Kính coong!”

“Kính coong!”

Hiện tại mọi người đều đang bị cách ly ở nhà, nếu như không phải tình huống đặc biệt thì sẽ không có ai tới cửa.

Bởi vì là thân gái ở một mình nên tôi có lắp đặt camera chuông cửa. Tôi cũng không lập tức mở cửa ngay mà bật màn hình camera chuông cửa gắn liền với điện thoại, kết quả lại trông thấy được một chuyện khiến người khác không thể nào tin nổi!

Một giây trước ở trên đó vẫn là ngoài cửa trống trơn nhưng chỉ trong chớp mắt đã đột ngột xuất hiện một hộp đồ chuyển phát nhanh. Rõ ràng là ngoài nhà không có người nhưng tiếng chuông cửa lại vang lên!

“Kính coong!”

“Kính coong!”

Ngoài phòng không có người nhưng chuông cửa vẫn reo lên đều đặn...

Chương 3: Chương 3

02.

[CMN! Camera nhà mình bị hack rồi sao?]

Ngoại trừ cái này thì tôi không có cách nào giải thích cho tình huống trước mắt.

Chẳng phải trước cửa không có ai sao? Sao đột nhiên lại xuất hiện đồ vật, còn liên tục nhấn vào chuông cửa nữa chứ???

Đáy lòng tôi hơi sợ, bất giác gọi video cho cô bạn thân tên là Hoàng Mị Mị.

Khi tôi nhắc đến vấn đề này, Hoàng Mị Mị là hoàn toàn không tin.

“Bồ Câu, cậu lại như vậy nữa! Sắp sang năm mới rồi mà vẫn còn vì mấy cái mớ lưu lượng đó hù dọa, cậu đúng như cục kút trôi sông luôn!”

“Ai mà rảnh lừa cậu! Cậu tự xem đi, cái video này là thật không!”

Hoàng Mị Mị là bạn thân duy nhất của tôi. Chúng tôi đều cùng làm việc trong một thành phố, bình thường qua lại cũng rất thân thiết.

Vốn hai đứa đã tính kỹ nếu năm nay không về nhà ăn Tết thì sẽ tụ lại với nhau nhưng bởi vì toàn thành phố bị phong tỏa mà không đi đâu được, rốt cuộc đều tự quanh quẩn ở nhà.

Tên tài khoản video của tôi là thiên tài bồ câu nên Hoàng Mị Mị vẫn luôn gọi tôi là bồ câu. Cô nàng rất giống tôi, đều là mấy đứa vô tri.

Bình thường hai đứa không ít lần trêu cợt lẫn nhau nên Hoàng Mị Mị từ đầu đã không tin tôi cũng là rất bình thường.

Chỉ có điều, lần này tôi thật sự không đùa!

Thấy vẻ mặt của tôi không đúng, giọng điệu cũng phát run... Rất cuộc qua nhiều lần chứng minh các kiểu, Hoàng Mị Mị mới thật sự xem như tin tưởng tôi.

“CMN! Bồ câu ơi, cậu đừng phải chuyện linh dị thật rồi!”

“Hay là cậu quay video lại đi, biết đâu chừng năm nay lại lập được chiến tích để đời đó!”

Tôi thật sự không nghĩ tới việc này nhưng sau khi được Hoàng Mị Mị nhắc nhở, trong đầu cũng chợt lóe lên linh cảm.

[Đúng rồi! Đề tài hấp dẫn như vậy, sao mình không quay video lại chứ!]

Đều nói tiền khó kiếm, kút khó ăn! Nếu không phải vì mấy đồng bạc này thì ai mà muốn đi xa nhà làm việc chứ!

Dù sao mấy hôm nay ăn Tết, tôi cũng đang rầu rĩ phải làm sao để duy trì và đổi mới. Nay đề tài tự mọc chân đến, tôi không quay chẳng phải là quá đáng tiếc sao!

Thế là tôi cẩn rằng, giậm chân một cái liền bật thiết bị, bắt đầu quay...

Sau khi cửa được mở ra, tôi vẫn thoáng có chút bối rối, sợ bên ngoài sẽ có người nhưng đợi mãi vẫn chẳng thấy có động tĩnh gì ngoại trừ hộp chuyển phát nhanh nằm trên đất kia. Tôi vội lấy nó lên rồi nhanh chóng đóng cửa phòng lại.

Hộp chuyển phát nhanh đen tuyền một màu, bên trên không ghi bất kỳ thông tin địa chỉ nào mà chỉ có ba chữ: <Gửi lâu trường>

Chương 4: Chương 4

Mấy từ này làm tôi lập tức nghĩ đến tin nhắn mà mình đã nhìn thấy trong nhóm chủ tài sản vừa rồi.

[Cái này CMN không phải là thẻ lâu trường chứ?]

Vừa nghĩ vậy, tôi vừa điều chỉnh thiết bị quay lại toàn bộ quá trình từ khi mở hộp cho tới cuối.

Hộp chuyển phát nhanh lớn cỡ hai bàn tay, bên trong chỉ đựng một chiếc nhẫn nho nhỏ cùng một tờ giấy. Chiếc nhẫn có hình dạng con mắt, nơi tròng mắt gắn đầy các mảnh kim cương nhỏ cùng một viên đá quý màu đỏ.

Nói thật là nó rất đẹp!

Trên tờ giấy viết:

<Chiếc nhẫn này chính là chứng nhận thân phận của lâu trường, đeo nó lên sẽ khiến các hộ gia đình không bình thường không thể tổn thương bạn.>

<Làm lâu trường, bạn nhất định phải hoàn thành công việc phân phối vật tư và tiêu độc, nếu không hoàn thành sẽ bị xóa bỏ.>

<Khi con mắt của bạn hoàn toàn biến thành màu đen thì có thể dùng chiếc nhẫn để mở cổng khu nhà để rời khỏi đây.]

Tôi vốn tưởng đây chỉ là trò đùa ngu ngốc của ai đó trong tòa nhà nhưng chiếc nhẫn này thật sự rất đẹp nên tôi nhanh chóng đeo vào.

Trong nháy mắt khi đeo nó, tôi cảm thấy nơi n.g.ự.c truyền đến cảm giác đau đớn, sau đó điện thoại của tôi liền nhận được tin nhắn riêng từ ban quản lý tài sản.

Rõ ràng là những ký tự trò chuyện đen trắng nay lại biến thành một mảnh đỏ tươi.

<Nhiệm vụ của lầu trưởng>

<1. 8 giờ sáng thứ hai, đi phân phát đồ ăn ở đại sảnh lầu 1. Mỗi nhà chỉ được nhận 1 túi, đồ ăn và bảng điểm danh được đặt trên quầy của đại sảnh, lấy phải đăng ký.>

<2. Qua 12 giờ không được nhận đồ ăn, phải vứt vào thùng rác nơi cửa chính màu đỏ của tòa lầu. Công nhân bảo vệ môi trường sẽ xử lý những thứ này.>

<3. Nhắc nhở các hộ gia đình không nên có lòng tham. Người có lòng tham sẽ không có kết quả tốt.>

03.

Cảm giác thật sự quá kỳ quái!

Sức khỏe của tôi luôn rất tốt, rõ ràng chưa từng có dấu hiệu bị đau tim nhưng vừa rồi lại bị đau đến mức suýt ngất đi.

Mà tin nhắn kia là có ý nghĩa gì?

Đáy lòng tôi đột nhiên thoáng hiện dự cảm xấu.

Sao có thể trùng hợp như vậy! Rõ ràng là tôi đã đóng cửa phòng lại, tự ở trong nhà đeo nhẫn vào, vậy mà tại sao trong khoảnh khắc ngay khi đeo lên liền nhận được tin nhắn điện thoại chứ?

Trừ khi là... Bên trong nhẫn có gắn thiết bị theo dõi!

Nghĩ vậy, tôi vội vàng tháo nó xuống. Nhưng chiếc nhẫn này thật sự rất kỳ quái, cho dù là tôi đã nỗ lực đến thế nào, thậm chí còn dùng đến cả xà phòng nước nhưng nó vẫn cứ như được mọc ra từ trên cánh tay tôi, làm thế nào cũng không rút ra được.

[Cái này... Cái nhẫn này rốt cuộc là sao vậy?!!!]

Dù tôi đã dùng hết sức lực lớn nhất nhưng chất lượng của chiếc nhẫn này cũng quá tốt rồi, thậm chí còn không bị rơi ra một viên trang trí nào!

Tôi còn đập mạnh nó vào tường nhưng không ngờ tường thì bị móp đi mà chiếc nhẫn chẳng hề có chút biến hóa.

[CMN!]

Chương 5: Chương 5

Không còn cách nào, tôi chỉ đành từ bỏ ý nghĩ muốn gỡ nó xuống, quay qua suy ngẫm về tin nhắn kỳ quái trên điện thoại.

Xem qua thì nhiệm vụ khá ổn, dù sao với tình huống như hiện nay mà còn được cung cấp đồ ăn thì nghĩ thế nào cũng là chuyện tốt.

[Mình phát đồ ăn ngay dưới lầu, chắc sẽ không có chuyện gì đâu!]

Nghĩ tới đây, lòng tôi cũng dần bình tĩnh lại. Rất nhanh tôi liền cài đặt xong đồng hồ báo thức, chuẩn bị cho ngày mai bắt đầu đi làm việc.

Đối với một đứa có đời sống như cú giống tôi thì việc ngày ngủ đêm thức đã là chuyện bình thường, bởi vậy bắt tôi phải làm việc vào lúc 8 giờ sáng thật đúng là việc khó!

Hôm sau, đồng hồ báo thức đúng giờ vang lên.

Tôi nhanh chóng dọn dẹp rời giường, vào 7 giờ 45 phút liền có mặt sẵn dưới lầu chờ đợi đồ ăn. Khi đó dưới lầu là không có gì...

[Chẳng lẽ bị lừa sao?]

[Không có đồ gì hết?]

[8 giờ đã bắt đầu phát mà giờ này còn chưa có vật tư nữa à?]

Ngay lúc tôi còn đang ngó dáo dác xung quanh thì bỗng chỉ trong chớp mắt, ngay trên quầy đại sảnh đột ngột xuất hiện từng túi đồ

ăn đã được phân ra sẵn.

[A, ĐM! Gặp qu.ý rồi!!!]

Tôi vô cùng chắc chắn bản thân chỉ chớp mắt có một cái thôi!!!

Mà trong giây phút của một cái chớp mắt này, cảm giác vốn còn có chút gật gù lập tức bay biến hết!

Nhìn từng túi đồ ăn ở trước mắt, những cảm xúc khủng hoảng dồn nén từ hôm qua lúc nhận được chiếc nhắn tới bây giờ lập tức ùn ùn ập vào tôi. Nếu như trước đó tôi còn cho rằng mình bị trêu ác, có người phá hư camera nhà tôi, khiến cho tôi không thể gỡ chiếc nhắn xuống đều là vì trêu cợt tôi thì hiện giờ lại thật sự cảm thấy bản thân đã gặp chuyện rồi, tuyệt đối không phải là trêu đùa ác!

[Cái này... Cái này không phải là người ngoài hành tinh xâm chiếm gì đó chứ?]

[Không thì sao những thứ này có thể đột nhiên xuất hiện đây?]

Nhưng với tư cách là một blogger video ngắn, đừng phải loại chuyện này khiến tôi vẫn vô thức móc điện thoại ra quay ngược vào khuôn mặt đang oán giận của mình.

“Xin chào mọi người! Thôi toang rồi, bồ câu tôi đây gặp phải sự kiện linh dị thật rồi!!!”

Mặc dù không biết hiện tại đang xảy ra chuyện gì nhưng với sự nhạy cảm của một blogger video, tôi lập tức ý thức được rằng nên như những gì mà Hoàng Mị Mị đã nói. Nếu tôi có thể điều tra được rõ ràng sự kiện lầu trưởng quý dị lần này, sau đó làm thành video thì e sẽ không chỉ được lên xu hướng có vài phút thôi đâu!

Nghĩ vậy, bất kể rốt cuộc là đang có chuyện linh dị gì, hiện tại kẻ làm lầu trưởng như tôi vẫn phải điều tra mọi chuyện cho rõ ràng!

Nếu đã muốn điều tra, tôi đương nhiên đầu tiên là phải kiểm tra cẩn thận những thứ có sẵn trên quầy. Ngoại trừ đồng đồ ăn đột ngột xuất hiện trên quầy đã được phân chia sẵn thì trên đó chỉ có một thứ giống như danh sách.

Mỗi tầng ở chỗ chúng tôi có bốn hộ gia đình, mà mỗi tòa nhà thì lại có sáu tầng... cùng nằm trên danh sách thì bên trái ngoài cùng nhất là số phòng còn phía bên phải thì là ngày, được phân chia rất rõ ràng.

Các túi đồ ăn được đặt trên đất.

Tôi mở vài túi ra xem thì thấy đồ vật bên trong giống nhau như đúc. Loại giống nhau như đúc đó không phải là ở chủng loại đồ ăn mà là ở tất cả kích thước, hình dạng lớn nhỏ, trọng lượng.. thậm chí là những lỗ chấm bé tí xíu nằm ngoài rìa phiến lá cải thìa cũng đều giống nhau cứ như là được copy dán, hoàn toàn không có chút thay đổi gì!

Mặc dù tôi không nắm vững thường thức sinh hoạt nhưng cũng hiểu được đạo lý trên thế giới này không tồn tại hai bông tuyết giống hệt nhau!

Chương 6: Chương 6

Bên trong túi có cải thìa, cà rốt và thịt ba chỉ. Mặc dù đều là những thứ khó kiếm hiện nay nhưng vẫn khiến tôi không tránh khỏi bỗng cảm thấy hãi hùng.

Cuối cùng, tôi vẫn nhịn không được xách một túi đồ ăn đặt xuống bên cạnh mình, sau đó đánh dấu tick vào bảng điểm danh.

Mấy ngày nay tôi liên tục đặt mua thức ăn trên app điện thoại, mà trong tình huống hiện tại thì không thể nói là mua mà phải là năn nỉ xin được mua!

Nếu may thì có thể 7 giờ mua kịp hai bắp cải thảo, còn không thì cho dù là bắt đầu từ 4 giờ cũng chỉ vớt vát được có một cái củ tỏi mà thôi! Mà vốn mấy đồng mua được nửa ký đồ ăn thì hiện tại đã đội giá lên không biết bao nhiêu lần, càng đừng nói chi là tiền phí giao hàng đắt kinh khủng.

Trước mắt tôi này không phải là từng túi đồ ăn mà rõ ràng chính là từng bọc tiền! Trong điều kiện hiện tại thì tôi không có tư cách gì để bắt bẻ...

Nhiều túi đồ như vậy, nếu bán ra ngoài thì chẳng phải sẽ kiếm được rất nhiều tiền sao?

Trong đầu đột nhiên toát lên ý nghĩ như vậy nhưng chỉ một giây sau tôi liền nhớ đến câu nói trên dòng tin nhắn hôm qua.

<Không nên có lòng tham! Người có lòng tham sẽ không có được kết quả tốt!>

Thôi, có một số chuyện vẫn là nên đừng làm!

Tôi đã đếm sơ qua, tổng cộng có 24 cái túi vừa vặn tương ứng với 6 tầng lầu, mỗi tầng lầu có 4 nhà. Thế là ác niệm vừa mới dâng lên kia của tôi nhanh chóng bị đánh trở về...

<Phát đồ ăn ở đại sảnh lầu một, mỗi nhà xuống lấy một túi đi! Hết sẽ không phát nữa, trễ nhất là phát tới 12 giờ!>

Đây là tin nhắn tôi gửi lên nhóm, không biết từ lúc nào mà việc cấm đăng tin ở trong nhóm đã được tắt. Vì để người khác tin tưởng hơn, tôi còn chụp hình đồ ăn ở trên đất đăng lên nhóm.

<404> : A, đu! Ban quản lý tài sản của chúng ta mở mắt rồi à? Vậy mà lại phát đồ ăn miễn phí! Coi bộ tốn không ít đâu nha!

<204> : Tốt vậy sao? Tôi phải mau xuống dưới đó lấy thôi!

<Lầu trưởng> : Mau xuống! Mau xuống! Hết rồi là thôi đó! @all

Tôi cố ý nhắc nhở bọn họ, cũng vì muốn sớm chút xong chuyện để trở về.

“Ting!”

Cửa thang máy đột nhiên mở ra, có vài người từ bên trong đi thẳng tới chỗ tôi.

Thấy có việc, tôi cũng vội vàng bắt đầu phân phát và đăng ký.

“ y da, Tiểu Bạch! Cô là lầu trưởng của chúng tôi sao? Tốt quá, vậy về sau có việc gì tôi sẽ tới tìm cô!”

“Mấy thứ này chia ra hết rồi, cô làm việc năng suất thật đấy!”

Người nói chuyện chính là dì Trương khoảng chừng bốn mươi tuổi, có khuôn mặt trung niên hiền hậu. Dì ấy ở phòng <503>, là hàng

xóm sát vách của tôi. Được dì ấy khen khiến tôi cũng có chút
ngượng ngùng...

“Mà dì Trương ơi, nếu như trong người thấy bình thường thì thôi,
khoan hãy ăn thịt nhé! Cũng không biết chừng nào mới có thịt nữa,
mình bỏ tủ lạnh ăn từ từ ăn đỡ hơn.”

Tôi thật sự cảm thấy chuyện lần này có hơi qu.ỷ d.ị nên mới cố ý
nhắc nhở một câu. Dì Trương cũng gật đầu với tôi.

“Ừ, dù sao dì cũng ăn chay.”

Tiếp đó lại có mấy nhà đến đều là ứng xử hòa bình lịch sự với nhau,
mãi cho đến người kia...

Chương 7: Chương 7

Lúc này, thang máy lại kêu lên. Từ bên trong bước ra một người phụ nữ trung niên tóc ngắn có đôi mắt hình tam giác, vừa xuất hiện liền chống eo nói với tôi: “Cô có biết làm lẩu trưởng hay không vậy? Mấy người phân phối đồ ăn kiểu gì hả? Đáng lý ra không nên mỗi nhà nhận một túi mà phải chia theo nhân khẩu của từng nhà chứ?”

“Tôi ở phòng 604, nhà chúng tôi có tới 5 người lận đấy! Chỉ có một túi thì làm sao mà ăn đủ!”

“Tôi lấy thêm được không?”

Mặc dù là giọng điệu hỏi thăm nhưng người phụ nữ này lại không hề có chút khách sáo, vừa giơ tay đã muốn tóm lấy cái túi.

Thấy được động tác của chị ta, tôi vội vàng tiến lên ngăn cản.

“Chị à, vụ này không được nha! Đồ ăn đều đã chia ra đủ hết cả rồi, chị mà cầm thì sẽ có người bị thiếu đó!”

Nhưng vừa nghe tôi nói dứt lời, người phụ nữ đó liền chỉ vào mũi của tôi nói: “

“Nhưng mà chúng tôi không đủ ăn! Chồng tôi ba ngày rồi không đi ị nổi luôn đó!”

“Mấy người cũng phải biết thông cảm một chút chứ! Cô là lẩu trưởng, chẳng phải cũng đã có một phần rồi đó sao?”

“Cô làm lâu trưởng mà không cho tôi hai phần thì không xong với tôi đâu!”

Đối mặt với người phụ nữ trung niên hung hăng càn quấy này, tôi thật sự là bó tay hết cách nhưng nghĩ đến tin nhắn ở trong điện thoại, cuối cùng vẫn quyết từ chối chị ta.

“Bà chị à, thật sự là không được đâu!”

“Mấy cái này đều được chia sẵn hết rồi, em không cho thêm chị được đâu!”

Tôi cứ tưởng nói như vậy thì người phụ nữ này sẽ từ bỏ, nhưng nào ngờ hoàn toàn là nói chuyện không thông.

“Cô như vậy là không hợp lý! Tôi muốn khiếu nại với ban quản lý tài sản!” Vừa nói, chị ta vừa xách hai túi đồ vọt thẳng vào thang máy.

Tôi muốn đuổi theo nhưng bà chị kia đã sớm đóng cửa thang máy lại, tôi muốn đuổi cũng đuổi không kịp.

“Bà chị!!! Chị làm vậy là không được đâu!”

Tôi muốn ngăn cản nhưng tốc độ của thang máy nhanh hơn tôi leo thang lâu nhiều lắm. Lúc tôi leo thang lâu tới nơi thì chị ta đã sớm trở vào phòng, dù cho tôi có nhấn chuông cửa đến cỡ nào thì phòng 604 vẫn cứ đóng cửa im ỉm.

Hết cách, tôi chỉ đành trở xuống đánh dấu vào phòng 604 rồi tính phần mình tặng luôn cho chị ta.

Về sau lúc phân phát, tôi luôn trông chừng chặt chẽ số đồ ăn, sau khi đánh dấu thì mới rút túi đồ từ dưới đáy quầy đưa cho người ta, cũng không bị ai cướp đi nữa.

Rất nhanh, số đồ ăn của 24 gia đình trên danh sách đều được phát xong. Chỉ có điều...

[Thật sự sẽ không có chuyện gì sao?]

Không biết vì cố gì, trong đầu tôi luôn hiện lên câu nói <Không nên có lòng tham! Người có lòng tham sẽ không có được kết quả tốt!>

Chương 8: Chương 8

04.

Bởi vì hôm nay vất vả nên tôi đi ngủ rất sớm. Nhưng đến đêm, tôi lại bị đánh thức bởi những âm thanh ở trên lầu.

“Rắc!”

“Rắc!”

Loại âm thanh như chó gặm xương này xuất hiện đặc biệt vang vọng, tựa như đang phải nhấm nuốt một cục xương cứng.

m thanh “sùn sục” không ngừng truyền vào tai tôi.

Tôi đã ở chỗ này rất lâu nhưng chưa từng nghe được có âm thanh như vậy. Lúc đầu, tôi còn nghĩ không biết có phải là do mấy con chuột quậy hay không nhưng khi bước xuống giường bật đèn lên, một màn trước mắt khiến tôi cũng phải biến sắc mặt.

Trong nháy mắt khi bật đèn lên, tôi phát hiện... Ông trời ơi! Trên trần nhà không biết từ khi nào đã xuất hiện mấy giọt máu đỏ tươi đang nhỏ giọt xuống mặt tường trắng nõn của tôi.

“Á!!!”

Tôi trước tiên cầm điện thoại vọt ra ngoài phòng khách. Trong tình hình này, tôi thật sự sợ sẽ có thứ gì đó giống như Kayako từ trên trần nhà bò ra.

Cùng lúc, cảm giác đau tim quen thuộc lại bất giác ập tới. Chỉ có điều là vẫn giống như đợt trước, chỉ bị đau nhói một lần.

Vừa khéo lúc này, điện thoại của tôi run lên.

“Rè... Rè...”

Khó khăn lắm mới dịu được cơn đau tim, tôi ngơ ngác mãi vài giây mới lấy lại được tinh thần.

Điện thoại... Điện thoại của tôi trước khi đi ngủ đã được chỉnh về trạng thái im lặng! Hiện tại tôi không cần phải tranh giành thức ăn nữa, đương nhiên cũng không cần mở chuông báo thức quấy rầy giấc ngủ của mình. Vậy mà bây giờ, điện thoại của tôi lại đang chân chân thật thật rung lên!

Phối hợp với cảnh tượng máu nhỏ xuống từ trần nhà và cơn đau tim qu.ý qu.ái kia khiến lưng tôi bỗng chốc ớn lạnh.

[Chắc... Chắc không phải là muốn ép mình xem điện thoại chứ?]

Suy tư một lát, cuối cùng tôi vẫn mở điện thoại ra, trên đó là một tin nhắn màu đỏ.

[Nhiệm vụ của lâu trưởng]

Mời đến hộ 604 cứu trợ!

Hãy lập tức đến phòng 604 để tiến hành công việc tiêu độc.

Công cụ tiêu độc ở quầy lâu 1.

Trong lúc khử trùng, mời hộ gia đình rời khỏi nơi ở, nếu như không chịu rời đi thì sẽ bị tiêu diệt ngay lập tức.

Số lần tiêu diệt tích lũy đến hiện tại: 0.

Khi nhìn thấy tin nhắn này, da đầu của tôi quả thật tê dại.

Ngay bây giờ sao? Rạng sáng 3 giờ đi gõ cửa nhà người khác à?

Đừng có đi.ien vậy chứ!

Nhưng ngay khi tôi còn đang do dự, chiếc nhẫn mà tôi luôn đeo trên người bỗng nhiên truyền đến cảm giác đau đớn.

Sau đó tôi đã nhìn thấy... Viên đá quý trên mặt nhẫn đột nhiên biến thành tròng mắt lạnh băng đang lạnh lùng nhìn tôi. Vừa lúc đó, tôi cũng nhìn thấy trên màn hình tivi màu đen ngoài phòng khách hiện lên bóng dáng của tôi.

Rõ ràng là tôi đang nắm chặt tay, cố gắng muốn cởi chiếc nhẫn nhưng trong tivi lại là tôi đang toét miệng cười đến mang tai, lộ ra nụ cười vô cùng qu.ỷ dị.

“Tôi” đang giơ hai tay ra bóp chặt lấy cổ mình...

Sau đó, tôi nghe được một giọng nói... của tôi nhưng tuyệt đối không phải là do tôi mở miệng ra nói chuyện.

“Lầu trưởng không nghe lời thì phải ch.ết...”

“Lầu trưởng không nghe lời thì phải ch.ết...”

Lần theo giọng nói, tôi cảm giác được cổ của mình đang ngày càng bị siết chặt. Càng ngày càng chặt...

“Tôi... Tôi đi! Tôi đi!”

Sau khi tôi la lên câu nói này thì đau đớn trên ngón tay và cảm giác áp bức trên cổ mới dần dần được biến mất. Chỉ có con mắt trên chiếc nhẫn kia là vẫn đang chăm chú lạnh lùng nhìn tôi tựa như im lìm muốn nói: “Cô chạy không thoát đâu!”

Chương 9: Chương 9

05.

Đến giờ phút này, tôi quả thật không thể cứ giả vờ như mọi thứ đều là tưởng tượng của mình nữa.

Bắt đầu kể từ ngày nhận được cái gọi là [quy tắc] thì tôi ở trong khu nhà này đã không còn bình thường. Dù là cảm giác đau tim hay tin nhắn màu đỏ tươi kia, thậm chí là chiếc nhẫn tự có ý thức của riêng mình đang đeo trên tay tôi thì hết thảy đều đã không hề bình thường!

Tôi thật sự vẫn còn ở khu Ôn Hình sao?

Tôi không biết...

Thật sự không biết...

Bất chợt lúc này, tôi bỗng nhớ đến <nhiệm vụ> mà mình vừa được nhìn thấy, đáy lòng lập tức phát lạnh.

Tôi đương nhiên là không muốn đi, nhưng nếu không đi thì tôi ở trên tivi sẽ gi.ết ch.ết tôi!

Là sẽ g.iết ch.ết tôi thật đó!!!

Lúc này, tôi chỉ có thể lấy điện thoại ra, tranh thủ thời gian quay một đoạn video kể hết những chuyện vừa phát sinh gửi cho Hoàng Mị Mị.

“Mì Mì! Nếu như tớ ch.ết... Nếu như tớ ch.ết thì cậu nhớ nói với ba mẹ tớ là tớ có mua bảo hiểm nhé!”

“Còn có tiền trong tài khoản của tớ nữa, kêu ba mẹ xài tiết kiệm một chút...”

Lúc nói những lời này, mắt tôi nhin không được chua xót, trong lòng cũng cảm thấy ấm ức vô cùng.

Sao tôi lại xui xẻo đến vậy! Mặc cái giống gì năm nay lại không về nhà!!!

Nếu như năm nay về thì chuyện này đâu đến lượt rớt xuống đầu tôi đâu!

Tôi nhin không được bật khóc nhưng cũng chỉ là tiếng rấm rức nhỏ.

Người trưởng thành dù có uất ức đến cỡ nào, cho dù là đã đạt đến giới hạn cuối cùng thì vẫn chỉ sẽ phát tiết một ít như thế thôi. Dù sao hiện tại trên đầu tôi vẫn còn đang bị một thế lực nào đó ngó chừng, nếu như chỉ biết khóc thì có lẽ chỉ sau vài phút nữa, tôi sẽ thật sự không còn cơ hội nào gặp lại ba mẹ của mình được nữa rồi!

Tòa nhà ban đêm yên tĩnh.

Tôi cứ thế đi thang máy xuống lầu 1 lấy nước khử trùng.

Thật ra lúc ở trong thang máy, tôi cũng sợ ch.ết khiếp. Ai mà biết xung quanh có khi nào lại lòi ra cái bóng của tôi nữa hay không! May mà chuyện đáng sợ như vậy không có phát sinh...

<1>

<2>

<3>

<4>

<5>

<6>

“Ting!”

Đến tầng 6...

Tôi cầm s.ú.n.g khử trùng trong tay mà có cảm giác như vũ khí của mình, gắng gượng di chuyển từng bước một đi đến gần vị trí của phòng 604.

Tôi vốn định nhấn chuông cửa nhưng khi có ngọn gió phất qua thì mới phát hiện cửa phòng 604 vậy mà lại không đóng. Có điều đã trễ như vậy rồi, trực tiếp xông thẳng vào nhà người ta hiển nhiên là vô cùng... vô cùng không ổn. Thế là tôi đành rống to: “Có ai ở nhà không? Tôi là lâu trưởng đến tiêu độc đây!”

“Ê! Có ai không?”

Ánh đèn trong phòng được bật mờ tối nhưng vô cùng yên tĩnh.

Chiếc nhẫn trên tay vẫn đang ngó chừng tôi, tựa như muốn nhắc nhở tôi mau đi vào.

Đối diện với tình huống trước mắt, tôi thật sự vô cùng sợ hãi, không biết trong hoàn cảnh mờ tối kia có khi nào lại xuất hiện “chính tôi” bóp c.ổ mình nữa hay không?

Nhưng không còn cách nào, tôi đành hít sâu một hơi, gom hết dũng khí di chuyển từng bước một về phía trước.

[Bồ câu! Cứ coi như mày đang quay vlog thám hiểm đi!]

[Dù sao bây giờ thò đầu ra cũng ch.ết, mà rút đầu vào cũng ch.ết thôi!]

Nhưng cho dù có nhiều lời an ủi hơn nữa thì chân tôi vẫn run rẩy dữ dội.

“Có... Có ai không?”

“Tôi là lâu trưởng đến tiêu độc đây!”

Trong phòng trống rỗng, giọng nói của tôi quanh quẩn không tan... nhưng mãi vẫn chẳng có ai đáp lời.

Tôi chỉ có thể nhích từng bước một tiến về phía trước. Nếu như là trong thế giới bình thường, tôi tuyệt đối sẽ không dám nửa đêm xông vào nhà người khác như vậy nhưng với tình huống bây giờ thì rõ ràng là không phải thế giới bình thường.

Vì để tránh bị “tôi” giết chết, tôi chỉ có thể gom hết dũng khí đi vào.

Bởi vì ở ngay lầu trên nên kiểu hình của phòng 604 hoàn toàn tương tự với nhà tôi. Tôi đại khái cũng nhớ được vị trí trên trần nhà xuất hiện máu...

Cầm s.ú.n.g khử trùng trên tay, tôi vẫn giống như trước vừa đi vừa gọi. Giọng của tôi cũng không nhỏ nhưng mãi ở trong phòng vẫn chẳng có ai đáp lời tôi.

Chương 10: Chương 10

[Chẳng phải bà chị kia nói nhà mình có tới 5 người sao? Sao lại chẳng có ai thế này...]

Càng nghĩ, trong lòng tôi càng sợ hãi. Trong lúc vô tình, tôi đi đến trước một cánh cửa.

“Sụt!”

“Sụt!”

Tiếng động tựa như có người đang hút thứ gì đó đang không ngừng từ bên trong cửa truyền ra, mà lúc này tôi cũng phát hiện cửa hình như không đóng...

Nơi cửa còn để lại một khe hở, tôi thông qua khe hở rồi cuộc nhìn được tình hình bên trong.

Lúc trông rõ được, tôi vô thức giơ tay lên bịt kín miệng mình...

Trong phòng có bốn người đang ngồi xồm, tựa như là hai người lớn và hai đứa nhỏ. Khắp người bọn họ đều là vết m.áu mà trên tay mỗi người cũng cầm một khúc gì đó có màu đỏ tươi đang không ngừng nhấm nuốt. Sau khi nuốt vào một cái, bọn họ lại giơ tay móc thêm một đoạn rồi nhấm nuốt tiếp, mà càng nhấm nuốt thì vết m.áu trên tay và trên người của bọn họ lại càng nhiều.

Không biết có phải vì hương vị quá mức ngon lành hay không mà bọn họ không nhận được khen ngợi.

“Ngon quá! Ăn ngon quá!”

“Thật là ăn ngon quá đi!”

“Mẹ à! Thịt của mẹ, ruột của mẹ thật là... Thật là ăn ngon quá đi!”

Không sai, thứ mà bọn họ đang nhấm nuốt chính là bà chị đã chết không nhắm mắt đang nằm trên đất kia. Chỉ là một người trước đó còn khỏe như trâu, hung hăng hiếu chiến ở hiện tại chỉ còn có nửa người. Thứ bên trong ổ bụng đang không ngừng bị đào móc ra...

Đáng lý thì bà chị này nên chết đến không thể chết hơn, thế nhưng chuyện khiến tôi tuyệt đối không thể ngờ là con mắt của chị ta lại đột nhiên chuyển động, mở miệng nói chuyện với tôi: “Sao cô còn chưa tiêu độc hả?!!!”

Theo đó, đám người trong phòng đồng loạt ngẩng đầu lên, đổ dồn ánh mắt nhìn về phía tôi. Chỉ có điều là chớp mắt sau, có lẽ bởi vì máu thối trên đất quá mức hấp dẫn khiến bọn họ lại rũ đầu xuống, tiếp tục gặm nuốt.

Chớp mũi của tôi có thể ngửi được mùi máu tanh khiến người khác buồn nôn kia, chân cũng lập tức run rẩy. Nhưng tôi không thể trốn... Bởi vì chiếc nhẫn trên tay đang gắt gao nhìn tôi. Mà theo ánh nhìn chăm chú của nó, cảm giác bị bóp chặt yết hầu lại xông tới.

[Độc mẹ nó! Không phải chỉ là tiêu độc thôi sao!]

Trước khi bị bầu không khí trước mắt làm cắt hết mọi giác quan, tôi cảm thấy s.ú.n.g khủ trùng lên hung hăng phun mạnh về phía trước mặt.

“Á!!!”

Theo động tác của tôi, chỉ thấy những thứ bị s.ú.n.g khủ trùng phun đến, dù là người hay là tử thi, vết máu... đều hoàn toàn bị hóa thành từng mảnh vỡ chỉ trong chốc lát.

Tất cả đều bị tiêu độc! Sau khi tiêu độc, cái gì cũng không còn thừa...

“Rè...”

Điện thoại của tôi lại lần nữa rung lên, chỉ thấy hiện tin nhắn.

<Chúc mừng lâu trưởng hoàn thành nhiệm vụ tiêu độc Tích lũy tiêu độc hiện tại: 1 lần.>

Chương 11: Chương 11

06.

Nhìn sự yên tĩnh và không có gì khác lạ trong căn phòng, cùng cây s.ú.n.g khử trùng trên tay, đáy lòng tôi tràn đầy nghi hoặc.

Rốt cuộc... Rốt cuộc là vừa xảy ra chuyện gì?

Những thứ tôi thấy đều là thật sao?

Mãi đến khi tôi đóng cửa phòng 604, vào thang máy trở về phòng mình, nhìn trần nhà vẫn còn đọng vết m.áu kia thì mới ý thức được tất cả những gì vừa mới phát sinh đều tuyệt đối không phải là ảo giác của tôi!

[Đợi đã! Vừa rồi... Vừa rồi rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?]

Không còn hơi sức đâu quan tâm hiện giờ vẫn còn là đêm khuya, tôi vội vàng gọi điện thoại cho Hoàng Mị Mị để kể cho cô ấy nghe hết những gì vừa phát sinh.

“Bồ câu à, chắc không phải đâu...”

Hiển nhiên là Hoàng Mị Mị cũng không tin tưởng tôi lắm nhưng sau khi được tôi cho xem video nhắm ngay trần nhà, hiện lên một mảnh vết m.áu màu đỏ tươi kia thì cô ấy đã không nói chuyện nữa.

Người từng đi thuê nhà đều biết rằng phá hoại phòng ở là phải bồi thường bao nhiêu tiền!

Mà một vết lớn như thế ở trên trần nhà hiển nhiên không phải là chuyện một người bình thường có thể làm được, nhất là với dạng keo kiệt như tôi thì càng không thể chỉ vì quay video hù bạn mà cần làm hư một mảng trần nhà lớn như thế.

“Vậy bồ câu à... Cậu bây giờ còn ổn chứ?”

Nhìn dáng vẻ lo lắng của Hoàng Mị Mị, tôi nhẹ gật đầu.

“Bất kể thế nào thì hiện giờ tớ vẫn đang là lầu trưởng, là cao nhất!”

“Cho dù có bị ch.ết thật thì cũng phải xanh cỏ tới cuối cùng chứ?”

Thấy tôi còn có tâm tình trêu đùa, giọng của Hoàng Mị Mị lúc này mới hơi dịu xuống, sau đó lao vào cùng phân tích với tôi.

Hoàng Mị Mị khác tôi. Cô ấy không chỉ là người dẫn chương trình trực tuyến mà còn là một chủ kênh video blog loại phân tích các tình tiết vụ án. Tổng thể năng lực tư duy và logic rất tốt.

Cũng chính vì thế, tôi mới có thể ở trong tình huống như thế này tìm đến sự giúp đỡ của Hoàng Mị Mị đầu tiên.

Sau khoảng thời gian phân tích ngắn ngủi, chúng tôi cho ra vài kết luận:

<1. Tất cả tin nhắn chắc đều có thể xem như là quy tắc, chỉ cần tuân thủ theo thì sẽ không bị s.át h.ại tùy tiện.>

Giống như tôi là lầu trưởng nên dù là nửa đêm đi thang máy cũng sẽ không gặp phải chuyện gì. Bởi vì là lầu trưởng thì ở bất cứ thời điểm nào đi thang lầu hoặc thang máy đều an toàn.

<2. Mỗi lần tôi đau tim thì đều sẽ nhận được nhiệm vụ của lầu trưởng, và bắt buộc phải hoàn thành.>

Chiếc nhẫn cùng cái bóng trong tivi giống như là đang giám sát tôi hoàn thành nhiệm vụ.

Càng hiểu rõ những điểm này, đáy lòng tôi lại càng thấp thỏm.

Một mặt, dưới sự phân tích của Hoàng Mị Mị, tôi đương nhiên hiểu rõ bản thân được chọn làm lầu trưởng là rất may mắn, so với những hộ gia đình bình thường khác càng nhiều thêm cơ hội được sống sót!

Nhưng ở mặt còn lại, trong đầu tôi vẫn luôn không nhịn được hiện lên hình ảnh cơ thể của bà chị bị người nhà găm nhăm ở phòng 604 kia. Hôm nay là tôi giúp chị ta tiêu độc thì liệu có khi nào... Có khi nào người bị công kích lần sau sẽ trở thành tôi không?!!!

Rốt cuộc tới bao giờ tôi mới có thể trốn thoát khỏi cuộc sống khủng bố như thế này?

Hiện tại, không ai có thể trả lời được vấn đề này cho tôi...

Ngay vào lúc bản thân đang rầu rĩ, tim tôi lại đau nhói. Sau đó, âm thanh báo tin khẩn quẹn thuộc lại xuất hiện.

<Nhiệm vụ của lầu trưởng>

<1. 8 giờ sáng thứ ba, phân phát đồ ăn ở đại sảnh lầu 1. Mỗi nhà chỉ được lấy 1 túi, đồ ăn và bảng điểm danh được đặt trên quầy của đại sảnh, lấy phải đăng ký.>

<2. Qua 12 giờ không được nhận đồ ăn, phải vứt vào thùng rác nơi cửa chính màu đỏ của tòa lầu. Công nhân bảo vệ môi trường sẽ xử lý những thứ này.>

<3. Nhắc nhở các hộ gia đình không nên có lòng tham. Người có lòng tham sẽ không có kết quả tốt.>

Đúng vậy, có lòng tham sẽ không có kết quả tốt... Lần này tôi tuyệt đối sẽ không quên!

Chương 12: Chương 12

07.

Sau khi chứng kiến th.ảm á.n ở phòng 604, trước tiên tôi liền học thuộc các quy tắc. Tôi thề, khi còn bé phải đọc thuộc lòng mấy bài thơ cổ cũng chưa từng có nghiêm túc đến thế!

Đồng thời trong lúc phân phát đồ ăn, tôi cũng cẩn thận hơn rất nhiều. Đồ ăn phải được giấu dưới đáy quây, ai ký tên thì mới được lấy đi một phần.

Tôi nhớ trong quy tắc có miêu tả liên quan đến thịt là <Hộ gia đình không bình thường ăn vào sẽ có thể khôi phục lại bình thường, còn hộ gia đình bình thường thì tốt nhất đừng ăn!>

Bên trong tòa nhà này hiện tại chắc chắn vẫn còn rất nhiều hộ gia đình bình thường, tôi đương nhiên nghĩ muốn trực tiếp quăng phần thịt của họ ra ngoài nhưng lại phát hiện mỗi khi tôi muốn mở phần vật tư của người khác ra để lấy thịt thì con mắt trên mặt nhẫn sẽ xuất hiện hung hăng nhìn chăm chăm vào tôi.

Trong hoàn cảnh như vậy, tôi chỉ có thể từ bỏ. Dù sao nếu cứ tiếp tục hành động thì sau đó sẽ xảy ra chuyện gì là không ai biết được...

[Tối hôm qua nhìn thấy phòng 604 như vậy là tính hộ gia đình không bình thường sao?]

[Bởi vì bọn họ đã làm trái với quy tắc à?]

Đáy lòng tôi thấp thoáng có chút suy đoán...

Đúng lúc này từ trong thang máy có một người đàn ông trung niên để râu quai nón bước ra. Hắn đến cạnh tôi, đầu tiên là liếc qua một cái, sau đó mở miệng nói: “Ừm... lạnh đồ.”

Nghe vậy, tôi lập tức ra tay. Dù sao hai ngày liên tiếp cung ứng vật tư cũng đã tạo cho tôi chút phản ứng bản năng.

Rất nhanh, người đàn ông trung niên để râu quai nón cầm lấy đồ vật rồi đi.

Lúc này cũng đã sắp đến 12 giờ, tôi cẩn thận nhìn vào tờ danh sách đăng ký. Hiện đã phát được cho 19 hộ mà phòng 604 bị tôi tiêu độc hôm qua tới giờ vẫn chưa thấy xuất hiện.

Tôi tag @5 hộ gia đình vẫn chưa đến nhận vật tư trong nhóm.

103, 202, 302, 601 và 604. Trong đó có phòng 604 là không trả lời, còn lại 4 hộ đều rất nhanh hồi đáp.

<103> : Lương thực đủ ăn, nhà chúng tôi không lấy.

<202> : Lương thực đủ ăn, nhà chúng tôi không lấy.

<302> : Lương thực đủ ăn, nhà chúng tôi không lấy.

<601> : Lương thực đủ ăn, nhà chúng tôi không lấy.

<Lầu trưởng> : Mấy cái này bỏ tủ lạnh có sao đâu? Hay mọi người cứ tới lấy đi chứ quăng bỏ thì lãng phí quá.

Nhưng câu trả lời của bọn họ vẫn như một chương trình tự động hóa đáp lại.

<103> : Lương thực đủ ăn, nhà chúng tôi không lấy.

<202> : Lương thực đủ ăn, nhà chúng tôi không lấy.

<302> : Lương thực đủ ăn, nhà chúng tôi không lấy.

<601> : Lương thực đủ ăn, nhà chúng tôi không lấy.

Thật sự có người sẽ ngay đến đồ ăn được phát miễn phí cũng không cần sao? Mà thời bây giờ còn có nhà ai không có tủ lạnh để chứa đồ nữa chứ? Trừ khi là...

Nhìn câu trả lời lặp lại của bọn họ, tôi lấy ra một trang giấy ghi chép tình huống hiện tại.

Trong nhóm dĩ nhiên có người nói nếu những người kia không lấy thì cho bọn họ đi. Nhưng tôi đều trả lời rằng mỗi nhà chỉ có thể lấy một phần, dư phải thu về.

<404> : Cái gì chứ?!!! Đây đều là của công, toàn là đồ ăn thì thu về làm gì! Mọi người chia nhau ăn hết vào bụng chẳng phải càng tốt hơn sao!

<204> : Đúng rồi đó! Chứ không phải cô muốn nuốt riêng à?

<503> : Mấy người nói cái gì vậy! Tiểu Bạch không phải là dạng người như vậy đâu! Hai hôm nay cô ấy bận trước bận sau, tối tắm cả mặt mũi kìa.

<404> : Cô ta thì sao chứ! Anh biết cái quái gì!

<204> : Tôi cảm thấy cô ta cũng chẳng tốt lành gì. Lầu trưởng cái gì chứ, toàn một giuộc với đám bên quản lý tài sản kia! Phát cái thứ qu.ỷ qu.ái gì đâu không! Tôi bỏ vào ngăn hút chân không của tủ lạnh để giữ tươi thì đáng lẽ cũng phải giữ được tới bảy ngày không hư, vậy mà mới qua có một ngày đã hư thối rồi, còn sinh ra dòi nữa. Toàn là mấy thứ rác rưởi!!! Lòng dạ hiểm độc thôi!!!

.....

Chương 13: Chương 13

<204> và <404> không ngừng châm ngòi thổi gió bên trong nhóm, quậy cho trên đó rối tinh rối mù.

Trên nhóm hò hét ầm ĩ...

Đối mặt với tình huống hỗn loạn như vậy, tôi cũng lười giải thích. Bọn họ còn sống trong thế giới bình thường, theo một ý nghĩa nào đó thì vẫn còn là chuyện tốt.

Mà đúng lúc này, một nữ sinh mặc bộ đồ ngủ hoạt hình nhỏ nhắn xinh xắn thở hồng hộc đi xuống thang lầu.

“ ỹ, ngại quá! Em ở phòng 602, giờ mới xuống lãnh đồ!”

“Hà?”

Nghe cô bé nói vậy, tôi thoáng nghi hoặc.

“Không phải phòng 602 mới lãnh hồi nãy rồi sao?” Dứt lời, tôi đưa danh sách điểm danh cho cô bé nhìn, mà cô bé nữ sinh cũng kêu lên.

“Ủa, sao vậy được! 602 có mình em ở à, sao có người lãnh thay em được!”

“Em... Tối hôm qua em ngủ trễ quá, giờ mới thức dậy!”

“Tiểu Bạch nhà em vẫn còn đang chờ đồ ăn mới nữa đó...”

Cô bé nói xong có vẻ hơi lo lắng, mà tôi cũng đột nhiên nhớ ra hôm qua hình như cô bé này cũng nằm trong топ những người tới lấy cuối cùng.

Phòng 602 là cô ấy!

Vậy vừa rồi...

“Lần sau em tới lãnh sớm một chút nhé! Bây giờ chị chia cho em một phần trước đã!”

“Lúc này chị cũng không để ý, có cái ông nào đó tới nhận phần của em rồi, chắc chị cũng bị lừa luôn.”

Đã trải qua chuyện của ngày hôm qua mà hôm nay vẫn để xảy ra sơ suất này, tôi thật sự cũng rất là cảm lạnh. Nhưng vừa làm lâu trưởng có hai ngày, muốn tôi nhận được mặt của toàn bộ mọi người thì cũng rất là khó khăn.

Cứ như vậy, cô bé nữ sinh cầm lấy đồ ăn rời đi.

Mà đáy lòng tôi lúc này bất chợt nảy sinh dự cảm không tốt. Người vừa mạo hiểm lãnh đồ thay có khi nào... sẽ rơi vào kết cục như bà chị phòng 604 kia không?

Ngay vào lúc tôi đang định giao đồ ra thì cô bé đang đi tới bỗng dừng bước.

“A... Ngại quá! Chị... Chị có phải là thiên tài bồ câu không?”

Nghe được cô bé nữ sinh thét lên tên tôi, tôi cũng bất giác ngược đầu lên nhìn cô ấy. Có lẽ vì cảm thấy bản thân bất lịch sự nên cô bé vội vàng phát tay: “Không có gì! Ý là chị với chị chủ video blog mà em thích giống nhau lắm á!”

Đột nhiên bị fan hâm mộ của mình nhận ra đúng là chuyện khá lúng túng. Chỉ có điều, thiên tài bồ câu không riêng chỉ là tài khoản của

tôi mà còn là một thân phận khác vô cùng quan trọng của tôi nữa, có thể gặp được người hâm mộ thiên tài bồ câu trong thế giới thực này cũng khiến tôi vô cùng vui vẻ.

Thế là sau vài giây ngẩn ngui ngây người, tôi bèn khẽ gật đầu.

“Ừm... Chị đúng là thiên tài bồ câu.”

“A!!!”

Cô bé trước mắt có thể thấy đã phấn khích tới cỡ nào.

“CHỊ BỒ C U!!! Em thích chị lắm đó!!! Em theo dõi chị từ ba năm trước rồi, không bỏ sót một khúc nào luôn đó! Không ngờ chúng ta lại ở chung trong một tòa nhà!”

Cứ như vậy, chúng tôi trò chuyện hồi lâu, tôi mới biết được cô bé nữ sinh trước mắt này tên là Thẩm Đình Đình, là fan ruột của tôi.

Nhưng cuộc nói chuyện cũng chỉ kéo dài được một lúc bởi vì đã đến 12 giờ, bị dư ra 4 túi đồ ăn nên tôi phải nhanh chóng đi vớt chúng bèn hẹn lần sau gặp mặt sẽ cùng tám tiếp với Thẩm Đình Đình.

Thẩm Đình Đình cũng rời đi.

Mà ngay sau đó, tôi cũng vội vàng xách túi đồ ăn bị dư ra đi vớt bỏ.

Rau dưa còn tươi mới tới cỡ nào chứ!

Cà chua thì đọng hơi nước tươi mọng!

Còn có cả thịt bò lổm đốm bông tuyết vừa nhìn đã thấy rất ngon nữa!

Đáng tiếc...

Dựa theo hướng dẫn của quy tắc, đồ ăn dư ra này phải bị vớt vào thùng rác.

Bởi vì đó chính là quy tắc!

Ở chỗ này, tuyệt đối không thể làm trái với quy tắc!

Chương 14: Chương 14

08.

Tôi vốn cho rằng chỉ cần vớt xong đồ ăn thì mọi chuyện sẽ kết thúc nhưng nào ngờ sau khi tôi làm xong hết thấy thì trên nhóm lại sôi trào.

[404] : Bị trời hành sao! Đồ ăn ngon như vậy lại vớt đi hết, đây là cô nói sẽ thu lại để xử lý sao?

Tiếp đó chính là một đoạn video quay chụp xuống từ cửa sổ phòng 404, trong video là cảnh tôi đang vớt đồ ăn dư thừa vào trong thùng rác nơi cửa chính màu đỏ.

<204> : Chậc! Chậc! Lãng phí lương thực sẽ bị thiên lôi đánh đó!

Tôi đương nhiên không nghĩ đến chuyện bản thân đi vớt đồ sẽ bị người khác chụp lại, đồng thời còn đăng lên nhóm.

Mọi người bắt đầu đồng loạt công kích tôi. Thậm chí đến cả dì Trương phòng 503 thường nói đỡ cho tôi hiện tại cũng gia nhập vào đám đông giáo dục.

<503> : Tiểu Bạch à, dì biết người trẻ tuổi ngại phiền phức nhưng mấy thứ đó đều là đồ tốt, sao cô lại vớt đi như vậy! Quá lãng phí rồi!

Hết cách, tôi chỉ đành nhắn tin giải thích.

<Lầu trưởng> : Đây là quy tắc của khu nhà. Tôi nhận được lệnh sau 12 giờ phải gom hết những đồ ăn không có người đến nhận bỏ vào trong thùng rác.

<Lầu trưởng> : Hiện tại trong tòa nhà này rất nguy hiểm, mọi người nhất định phải tuân theo quy tắc.

<Lầu trưởng> : Xin hãy tin tưởng tôi! Nơi này thật sự rất nguy hiểm!

<404> : Quy tắc cái ch.ó m.á gì! Cô bị nhốt tới kh.ùng luôn rồi hả? Tới cái này mà cũng tin!

Cô tưởng làm lầu trưởng là ngon hơn bọn tôi sao?! Cái con nhỏ lừa đảo này! Cô được bao nhiêu tuổi rồi mà đòi dạy dỗ bọn tôi!

<204> : Đúng đó! Còn nói đi thang lầu nguy hiểm cái gì chứ? Cái qu.ỷ gì! Để lát nữa tôi đi thang lầu cho cô xem!

<104> : Còn lại nhải cái gì mà hộ gia đình thường với không bình thường làm đầu của tôi đau hết lên cả đây này! Hôm qua nhà chúng tôi ăn thịt kho tàu, chẳng phải hôm nay vẫn bình thường đấy sao!

.....

Toàn bộ một chuỗi dài tin nhắn đều cho rằng tôi bị ảo nên nổi điên, mặc cho tôi có giải thích như thế nào thì cũng không có ai tin tưởng tôi.

Đối mặt với tình cảnh như vậy, tôi nhất thời cũng không quyết định được chủ ý.

Hoàng Mị Mị bảo tôi không cần quan tâm đến bọn họ. Dù sao mọi người cũng chỉ là hàng xóm, tôi đã nhắc nhở bọn họ, tiếp theo là nghe lời hay tìm đường ch.ết đều tùy bọn họ lựa chọn.

Đúng vậy nhỉ! Tôi đã nhắc nhở, tiếp theo sẽ làm như thế nào đều là do bọn họ tự lựa chọn. Tôi có thể tự bảo vệ mình đã xem như không tệ, sao còn có thể trông mong có thể bảo vệ được bọn họ đâu!

Đêm khuya, tim tôi lại đau nhói. Tin nhắn quen thuộc trên điện thoại lại lần nữa gửi đến.

<Nhiệm vụ của lâu trưởng>

Đến hộ gia đình cần hỗ trợ!

Lập tức đến phòng 603 tiến hành công việc tiêu độc.

Công cụ tiêu độc ở quầy lâu một.

Trong lúc tiêu độc, mời hộ gia đình rời khỏi nơi ở, nếu như không chịu rời đi thì sẽ bị tiêu diệt ngay lập tức.

Số lần tiêu diệt tích lũy đến hiện tại: 1.

Tại sao lại là tầng 6 xảy ra chuyện nữa rồi!

Nhìn thấy tin nhắn này, nhất thời tôi tê dại cả da đầu. Cảnh tượng ngày hôm qua ở phòng 604 vẫn còn như hiện ra trước mắt mà nay lại tới tầng 6 nữa rồi!

Lòng tôi đương nhiên nghĩ không muốn đi nhưng khi nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay lần nữa từ hình dạng châu báu trở thành con người màu đỏ lờ mờ thì vẫn đành ngoan ngoãn xuống lấy s.ú.n.g khử trùng, sau đó chuẩn bị lên lầu.

Thang máy đêm khuya yên tĩnh, chân của tôi cũng thoáng chút run rẩy.

<5>

<6>

Rất nhanh, thang máy đã đến tầng mục tiêu.

Trong hành lang yên tĩnh, đèn cảm ứng vụt tối vụt sáng. Không biết có phải vì hôm qua đã chứng kiến thảm kịch ở phòng 604 hay không mà tôi cảm thấy chân mình hôm nay không còn run rẩy nhiều như hôm qua nữa.

Tôi chậm rãi đi từng bước tới cửa phòng 603. Cửa đang đóng nên tôi nhấn chuông cửa...

Kính coong!

Kính coong!

Nếu không vào được thì cho dù tôi có muốn tiêu độc cũng không thể hoàn thành nhiệm vụ được!

Vừa nghĩ đến trên nhiệm vụ của tôi có viết nếu không thể hoàn thành được nhiệm vụ phân phối vật tư và tiêu độc thì sẽ bị xóa bỏ, đầu óc của tôi liền vô thức xuất hiện bóng dáng của bà chị phòng 604 vào tối hôm qua bị cả nhà gặm nuốt tươi sống.

Tôi không muốn bị biến thành như thế đâu!

Nghĩ vậy, tôi lại càng ra sức gõ cửa phòng.

Chương 15: Chương 15

“Mở cửa ra! Tôi là lầu trưởng phụ trách đến tiêu độc đây!”

Tiếng gõ cửa của tôi rất lớn nhưng trong phòng vẫn không có chút động tĩnh nào.

[Tại sao lại như vậy?]

Nếu như không thể mở cửa thì chẳng phải không có cách nào tiêu độc được sao?

Không!!! Tại sao lại như vậy chứ?!!!

Bên trong có ai không?!!!

Trong lòng tôi nghĩ qua vô số khả năng nhưng cuối cùng vẫn bức ép bản thân phải tỉnh táo lại. Dù sao cả tòa nhà này chỉ có một mình tôi là lầu trưởng, tôi không tin thứ quy tắc đáng chết đó sẽ cứ thế bỡn cợt tôi!

Nếu như có thể nắm được tình hình bên trong thì tốt rồi!

Nếu như có thể nắm được tình hình bên trong thì tốt...

Đúng lúc này, tôi bỗng chú ý đến cánh cửa. Cửa phòng 603 mặc dù đang đóng nhưng hình như có chút chỗ không giống với cửa nhà tôi.

....

Đúng rồi! Là mắt mèo!!!

Vị trí mắt mèo trên cánh cửa này... bỏ trống! Nếu như ở đó không có gì thì có khi nào có thể nhìn được vào bên trong không?

Nghĩ vậy, tôi vội vàng kiễng mũi chân nhìn vào bên trong mắt mèo tìm kiếm. Nhưng trong đó lúc này lại tối om một mảnh, hoàn toàn không thấy rõ được hình dáng.

Đúng rồi, giờ này thì trong phòng tắt đèn cũng là phảiii...

Nhưng vất vả lắm mới tới đây, để tôi cứ thế trở về chờ c.h.ế.t thì dù thế nào tôi cũng không cam tâm.

Thế là tôi bèn móc điện thoại ra khỏi túi, sau đó phóng to nhắm vào trong chụp hình.

Điện thoại có thể điều chỉnh được tiêu cự, tôi muốn dựa vào chức năng này để nhìn rõ gian phòng trước mắt. Chỉ có điều, lúc tôi chụp hình bên trong thì không lâu sau trước ống kính đã lóe lên một cái.

[Hả?]

Tôi tưởng là vừa rồi là ngón tay của mình chặn lại nên xoa ống kính, sau đó mở hình ảnh vừa rồi định điều chỉnh sáng tối, từ đó nhìn tình hình bên trong căn phòng.

Thế nhưng, thứ xuất hiện bên trong lại làm cho tôi phải ngơ người.

Sau khi điều chỉnh sáng tối, thứ bên trong ảnh càng trở nên rõ ràng. Chỉ là thứ xuất hiện bên trong đó không phải là tình huống phòng mà là... camera điện thoại.

Mà khi tôi cẩn thận xem xét từng tấm hình thì lại thấy lóe lên, ẩn hiện giữa chút mơ hồ là... màu da.

Lúc này, một ý nghĩ to gan dăng cao trong đầu óc tôi kèm theo cảm giác rợn da gà không ngừng trỗi dậy.

Hiện tại trên đó chỉ còn lại một nửa mắt mèo... hay là mắt người???

Nghĩ vậy, tôi giơ s.ú.n.g khử trùng lên, nhấn chốt mở hướng vào trong.

Theo động tác của tôi, bên trong đột nhiên bật lên tiếng hét thảm.

“A!!!”

Mặc dù đã cách một cánh cửa thật dày nhưng bên ngoài vẫn như cũ nghe rõ được tiếng hét thảm bên trong.

Chỉ là lần này nghe được âm thanh như vậy, phản ứng đầu tiên của tôi không phải là sợ hãi mà là mừng thầm.

“Tôi là lâu trưởng! Mau mở cửa ra! Chỗ của các người cần phải tiêu độc!”

Vốn tôi còn lo lắng người này sẽ không mở cửa cho tôi nhưng sau khi nghe được giọng của tôi, cửa lại hé mở.

Theo đó, tôi bất giác nắm chặt cây s.ú.n.g khử trùng trong tay. Mà làm tôi không ngờ tới là người xuất hiện trước mắt tôi chính là hấn!

Tên đế râu quai nón chẳng phải chính là kẻ đã lừa lấy túi đồ ăn của phòng 602 từ tay tôi sao?

Tôi gần như ngay lập tức hiểu được tại sao hôm nay hấn lại trở thành kẻ cần tiêu độc.

Lúc này một con mắt của hấn đang ứa m.á.u đỏ tươi. Sau khi thấy tôi xuất hiện ở cửa chính, hấn liền hơi nghiêng đầu, lộ ra nụ cười qu.ỷ dị.

“Tôi còn phải xem nữa!”

“Tôi còn phải xem nữa!”

“Tôi còn chưa thấy rõ cô ấy ở phòng 602 làm gì! Tôi còn chưa...”

Có điều, còn chưa nghe hết lời hắc nói thì cây s.ú.n.g khử trùng trên tay tôi đã nhắm thẳng vào hắc.

“Nhìn cái gì! Xuống địa ngục mà nhìn đi!”

Theo làn sương mù của s.ú.n.g khử trùng phả vào hắc, một gã đàn ông cường tráng to lớn như thế lại từng chút... từng chút hóa thành những mảnh vỡ.

“Lạch cạch!”

Thật là thứ âm thanh vui sướng tới cỡ nào nha!

<Chúc mừng lâu trưởng hoàn thành nhiệm vụ tiêu độc Tích lũy tiêu độc hiện tại: 2 lần.>

Chương 16: Chương 16

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, tôi không ở lại lâu mà chỉ khép cửa phòng trả tất cả trở về yên tĩnh.

Vũng máu tươi trên đất vốn chảy xuống từ người của gã đàn ông kia cũng theo làn sương mù khủ trùng phun ra mà lập tức biến mất sạch sẽ.

Làm xong hết thảy, tôi vốn định âm thầm rời đi nhưng cánh cửa mở ra đột ngột đã thu hút tất cả sự chú ý của tôi.

“Cái này... Chuyện gì vậy?” Phía sau cánh cửa xuất hiện một cô bé mặc áo ngủ phim hoạt hình, chính là fan ruột của tôi, Thẩm Đình Đình.

Lúc này tôi cũng có chút xấu hổ. Nếu như là người không biết gì cả khi chứng kiến cảnh vừa phát sinh này hẳn sẽ coi tôi như một sát thủ biến thái, cho rằng tôi đã dùng loại thuốc đặc thù nào đó để g.i.ết.c gã đàn ông cường tráng ở phòng 603 này.

Có điều, ngay khi tôi còn đang suy nghĩ phải giải thích như thế nào thì Thẩm Đình Đình đã lên tiếng trước: “Chị Bồ Câu! Rốt cuộc là sao vậy?”

“Chị là vừa... xử lý ông chú b.iến th.ái kia sao?”

Nghe vậy, tôi cũng thoáng kinh ngạc nhưng nhìn dáng vẻ không có chút đề phòng nào với tôi của Thẩm Đình Đình, ngẫm nghĩ một hồi, cuối cùng tôi vẫn bước đến tiết lộ sự thật với cô bé. Tuy rằng tôi chỉ

nói là nhà của mình hiện tại là nơi cực kỳ hung hiểm nhưng đây cũng là chuyện rất không hợp với thói thường.

Có điều, sau khi chứng kiến tôi vừa dùng s.ú.n.g khử trùng tiêu diệt ông chú b.iến th.ái ở phòng 603 xong, mà s.ú.n.g khử trùng phun lên người tôi thì lại không có bất kỳ biến hóa gì, Thẩm Đình Đình rất nhanh vẫn tiêu hóa được.

Trong quá trình này, tôi cũng từ miệng cô bé biết được người đàn ông ở phòng 603 hình như là kẻ b.iến th.ái, luôn theo dõi rình trộm Thẩm Đình Đình bằng mọi cách.

Thẩm Đình Đình bị theo dõi suốt hai năm, mãi cũng thành thói quen.

“Thì em mặc kệ ông thôi! Đóng kín cửa lại thì ông cũng đâu có nhào vào được!”

Nghe tin tức mà Thẩm Đình Đình quăng ra, tôi đột nhiên vỡ lẽ vì sao phòng 603 lại lấy đồ ăn của cô bé. Hóa ra là vì gã luôn theo dõi Thẩm Đình Đình nên mới có thể vừa khéo như vậy lấy đi đồ ăn của cô bé, đồng thời cũng muốn ép cô bé xuất hiện.

Không ngờ trời xui đất khiến thế nào, tôi lại tình cờ tiêu diệt được một tên cuồng rình trộm.

Nếu như là bình thường, tôi đã sớm bắt tay vào chế tác video để chia sẻ lần trải nghiệm qu.ỷ d.ị này với mọi người. Chỉ đáng tiếc là hiện giờ tôi không có tâm tình để làm chuyện đó nữa mà chỉ muốn được sống sót.

Hôm sau là thứ tư, tôi như trước nhận được nhiệm vụ phân phối đồ ăn.

Lúc tới lãnh đồ ăn, dì Trương ở phòng 503 sát vách kể cho tôi nghe một chuyện.

“Tiểu Bạch à, tối qua cô có nghe trên lầu hình như có tiếng gì không? Nửa đêm rồi, cũng không biết là ai la lối um sùm nữa, làm tôi với ông bạn già đều bị thức dậy!”

“Đêm hôm khuya khoắt không đi ngủ, cũng chẳng biết là đang làm cái quái gì nữa! Thật đúng là... không có ý tứ nơi công cộng mà!”
Lúc nói lời này, dì Trương không ngừng vuốt n.g.ự.c mình, hiển nhiên là rất tức giận.

Tôi đương nhiên biết đó là tiếng gì. Đó chính là tiếng hét thảm sau cùng của tên biến thái kia, nhưng chuyện như vậy đối với người đã có tuổi như dì Trương hiển nhiên là không thể chịu nổi kích thích nên tôi chỉ đành mỉm cười cho qua.

“Ui, con không biết! Tối hôm qua con ngủ say như chết á!”

Nhanh đến 12 giờ, thức ăn cũng đã phát được cho 14 nhà mà hộ 603 hôm qua bị tôi tiêu độc hiển nhiên không thấy xuất hiện.

Tương tự như hôm qua, tôi tag 10 hộ gia đình vẫn chưa tới lãnh đồ ăn trong nhóm bao gồm 103, 202, 302, 601 của ngày cũ cùng 104, 201, 204, 301, 603 và 604 của hôm nay...

603 và 604 không đáp lời, bọn họ bị tôi tiêu độc rồi liền giống như chưa từng tồn tại trên đời. 7 hộ còn lại rất nhanh hồi đáp...

<103> : Lương thực đủ ăn, nhà chúng tôi không lấy.

<104> : Lương thực đủ ăn, nhà chúng tôi không lấy.

<201> : Lương thực đủ ăn, nhà chúng tôi không lấy.

<202> : Lương thực đủ ăn, nhà chúng tôi không lấy.

<204> : Lương thực đủ ăn, nhà chúng tôi không lấy.

<301> : Lương thực đủ ăn, nhà chúng tôi không lấy.

<302> : Lương thực đủ ăn, nhà chúng tôi không lấy.

<601> : Lương thực đủ ăn, nhà chúng tôi không lấy.

Bọn họ thật sự cứ giống như người máy, ngay đến trình tự trả lời cũng xuất hiện theo thứ tự của tầng lầu.

Rốt cuộc bọn họ vì sao lại biến thành như vậy? Là bởi vì đã gây ra chuyện gì đó nên mới bị biến thành hộ gia đình không bình thường sao?

104 là vì đã ăn thịt sao? 204 là bởi vì đã đi thang lầu sao?

Vậy thì còn những người khác? Bọn họ là chết như thế nào...

Tuy rằng không phải ai tôi cũng biết hết nhưng vào lúc này vẫn cảm thấy trong lòng cực kỳ khó chịu. Bởi vì tôi cũng không biết người tiếp theo sẽ trở nên cứng nhắc như thế liệu có phải là bản thân mình hay không!

Việc của tôi chỉ là cố gắng sống sót...

Phải cố gắng sống sót...

Chương 17: Chương 17

Nếu như lúc đầu trở thành lầu trưởng chỉ vì tôi muốn tạo ra video, muốn dựa vào những sự kiện quái dị này để được hot lên một lần thì hiện tại suy nghĩ của tôi rất đơn giản là phải sống sót!

Người không bình thường trong nhóm ngày càng nhiều. Bọn họ rốt cuộc là bị sao vậy? Đã đi đâu cả rồi?

Lòng tôi có chút suy đoán nhưng lại rất không hi vọng kết cục của bọn họ sẽ như suy đoán đó của tôi.

Tôi cẩn thận nhớ lại... Hôm qua nếu không phải là tên cuồng rình trộm kia mở cửa thì tôi thậm chí còn không có cách nào tiến vào để tiêu diệt cả.

Thật may quá!

Tôi cẩn thận xem xét chiếc máy quay GoPro mà mình luôn mang theo. Chiếc camera hành trình nhỏ nhắn này trước đó rất ít khi được tôi sử dụng nhưng hiện giờ lại gần như trở thành đồ dùng thiết yếu hằng ngày của tôi. Mà thông qua việc coi lại video, tôi phát hiện ra hình như sau khi bản thân thông báo thân phận của mình thì cửa mới được gã đó mở ra.

[Hóa ra nhiệm vụ tiêu diệt cũng không có ý khó xử mình.]

[Giống như chỉ cần nói mình là lầu trưởng thì người bên trong mới chịu mở cửa.]

Nhưng dù là vậy, đợi đến khi được rời đi thì tôi vẫn phải chờ đôi mắt của mình hoàn toàn biến thành màu đen mới được.

Toàn bộ mắt biến thành màu đen à?

Tôi nhìn vào đôi mắt trắng đen phân minh của mình trong video, chỉ thấy tinh thần vô cùng sa sút.

“Mị Mị! Cậu xem hiện giờ mắt tớ có mấy màu?”

“Đồ Bồ Câu ngu! Hai màu!” Hoàng Mị Mị ở phía bên kia vừa ăn khoai tây chiên vừa cười mắng.

Mà tôi sau khi nghe xong câu trả lời này lại thoáng có chút ủ rũ cúi đầu.

“Mị Mị! Lời trước đó tớ nói, cậu phải nhớ kỹ đó! Nhất định phải đưa số tiền này cho ba mẹ tớ nha!”

“Mị Mị, tớ thật sự có thể an toàn rời khỏi đây sao?”

Tôi vừa ở trên máy vi tính biên tập lại đoạn video gần nhất, vừa nhắn gửi với cô bạn thân Hoàng Mị Mị.

“Ờ, Bồ câu! Cậu nhất định đi ra được mà!”

“Chúng ta chẳng phải đã hẹn chờ sau khi kết thúc phong tỏa sẽ cùng nhau đi ăn xiên nướng hay sao!”

“Thêm mè thêm cay!”

Nghe tới đây, tôi không nhịn được bật cười.

“Được! Đi!”

“Thêm mè thêm cay!”

Ngoài miệng thì nói vậy nhưng trừ lúc hoàn thành nhiệm vụ và phân tích tình huống ra thì tôi chỉ dồn tất cả thời gian của mình vào việc chế tác video.

Hôm nay, tôi ở trong phòng thu đoạn video thứ nhất của mình.

“Xin chào mọi người, tôi là chủ UP Bồ Câu đây! Lúc mọi người xem được video này chứng minh tôi vẫn còn sống.”

“Trước đó vài ngày, ở chỗ tôi đã phát sinh những sự kiện mà người thường sẽ không thể nào tưởng tượng nổi...”

Vốn tôi nghĩ bản thân sẽ có thể giải thích được êm tai như những UP điều tra án khác nhưng cuối cùng, hiển nhiên là tôi đã đánh giá khả năng chịu đựng của bản thân mình quá cao. Mặc dù trước đó tôi còn hẹn với Mị Mị sẽ cùng nhau đi ăn xiên nướng nhưng khi đang giải thích về những chuyện phát sinh gần đây nhất, nhớ đến bà chị bị cắn nuốt t.àn nh.ấn kia, tên cuồng rình trộm qu.ỷ dị, còn có cả những người hàng xóm không hiểu vì sao bị biến thành như cái máy... Tâm trạng của tôi đột nhiên thoáng chút không kiềm giữ nổi!

“Tôi thật sự... thật sự rất muốn về nhà ăn tết!”

“Nếu không phải vì cái tình hình b.ệnh d.ịch ch.ết tiết này thì tôi cũng đã không vớ phải cái tình trạng hiện nay!”

“Tôi còn chưa có lấy chồng mà, còn chưa thu lại được số tiền đã bỏ ra nữa. Tôi không thể... không thể cứ thế mà ch.ết đi được!”

“Nhưng... tôi còn có thể sống qua ngày mai không?”

“Tôi thật... thật sự nghĩ muốn lại được cùng ba mẹ ăn tết...”

“Nếu như tôi ch.ết rồi, bảo hiểm tai nạn bất ngờ với bảo hiểm nhân thọ có chịu bồi thường cho tôi không?”

“Mị Mị, cậu nhớ phải đòi tiền bồi thường của mình đưa cho ba mẹ mình đó!”

“Nhất định... phải thỉnh thoảng đi thăm ba mẹ mình nha!”

Ba mẹ tôi không biết chơi internet nên tôi mới có thể yên lòng đăng những thứ này lên mạng.

Tôi bây giờ đã chuyển hết tích lũy của mình ghi sang cho mẹ. Ngoài miệng thì tôi nói là muốn nhờ mẹ giữ dùm tiền mua nhà giúp mình nhưng thực chất là đưa ba mẹ số tiền đó với hi vọng nửa phần đời còn lại của bọn họ có thể khấm khá hơn. Dù sao tôi cũng là đứa con gái duy nhất trong nhà, rất có thể sẽ không bao giờ... còn có thể về thăm họ được nữa...

Nghĩ vậy, tôi rút cuộc nhấn nút đăng tin trên máy vi tính.

Hiện tại tình huống đã thuộc về như vậy, ít ra tôi cũng là một cái chủ UP, ở trên mạng còn lưu giữ không ít tung tích. Cũng coi như là không uổng phí công này...

Với lại, biết đâu tôi lại may mắn có thể biến con mắt thành màu đen hết thì sao?

Biết đâu được...

Biết đâu tôi lại thực sự trở thành người may mắn có thể rời khỏi khu Ôn Hình này thì sao!

Chương 18: Chương 18

Sáng thứ năm, tôi như cũ đi phân phối đồ ăn.

“Tiểu Bạch à, đồ ăn do ban quản lý tài sản này phát thật sự không tốt một chút nào đó!”

“Thịt này nhìn bề ngoài thì rất ngon nhưng mà mới để tủ lạnh có qua ngày đã bị hư thối, còn sinh giòi nữa!”

“Ông nhà dì từ tối hôm qua ăn thịt liền ho quá trời! Đến uống nước thôi mà một ngày cũng đã uống hết cả thùng rồi!”

“Sáng nay vẫn cứ nói dối mãi, lại còn định ăn mấy cái thứ đồ hư kia nữa! May mà dì vớt nó đi rồi đó!”

“Tiểu Bạch à, cô nói xem có phải là đồ của ban quản lý tài sản này cho có vấn đề gì rồi không? Cô là lâu trưởng, phải phản ánh với bên đó đó!”

Dì Trương phòng 503 đông dài bên tai tôi mãi, mà khi tôi nghe được lời của dì ấy thì tay cũng bất giác run nhè nhẹ lên, sau đó mở miệng nói: “Dì, dì ăn thịt rồi à?”

“Đâu có, dì theo Phật nên ăn chay! Với lại tới tuổi này của dì rồi cũng khó tiêu hóa, ăn rau củ nhiều vào mới tốt cho sức khỏe hơn!”

Tôi lại hỏi tiếp: “Dì, vậy tivi nhà dì hình gì vậy? Con định mua tivi mà chưa biết mua tròn hay mua vuông nhìn ổn hơn?”

Dì Trương nghe vậy lại bật cười: “Cái con bé này! Đương nhiên là hình tròn rồi, tivi làm gì có hình vuông đâu!”

Nghe dì Trương đáp vậy, lại nhìn bà ấy thông dong như không có chuyện gì, đáy lòng tôi bỗng dưng thấy nhót ruột.

<Hộ gia đình bình thường ăn thịt sẽ biến thành hộ gia đình không bình thường.>

<Hộ gia đình không bình thường sẽ tuyên truyền những chuyện không bình thường làm ảnh hưởng đến nhận thức của bản thân cùng người nhà.>

<Mà những gia đình sống đơn lẻ ăn thịt nói không chừng chính vì bị ảnh hưởng đến nhận thức nên mới bắt đầu sử dụng những thứ rau quả hư thối đó.>

Dì Trương này... Nếu như không giúp cho chồng dì ấy mau chóng trở lại bình thường thì nói không chừng ngày mai dì ấy cũng sẽ ch.ết...

Nghĩ vậy, tôi nói với dì Trương: “Dì à, con nghe nói người bệnh nên ăn nhiều thịt vào. Hay là lát nữa dì nấu cho chú ấy tô canh thịt, biết đâu uống vào rồi lại thấy đỡ hơn.”

“Thật sao?”

Nhìn dáng vẻ hoài nghi của dì ấy, tôi liều mạng gật đầu.

“Toàn nói vậy, dì tin con đi!”

“Ừ được.”

Dì Trương cuối cùng vẫn là tin vào lời tôi nói, còn bảo lát nữa nấu canh xong muốn chia cho tôi nếm thử một tô.

Lúc dì Trương về, tôi cố tình đi cùng thang máy với dì ấy. Lúc này tôi xem như đã xác định được rằng dì Trương chỉ là người bị ảnh hưởng thần trí chứ không phải thuộc về dạng hộ gia đình không bình

thường. Bởi vì nếu như dì ấy có vấn đề thì lúc đi trong thang máy đã bị tấn công rồi!

Dù sao...

<Hộ gia đình bình thường có thể đi thang máy; Thang máy an toàn còn thang bộ thì không an toàn. Hộ gia đình không bình thường có thể đi thang bộ; Thang bộ an toàn còn thang máy thì không an toàn.>

Hôm nay đồ ăn phân phát ra ngoài ngày càng giảm, chỉ phát ra được có 9 phần. Ngoại trừ các hộ gia đình trước đó thì 101, 102, 203, 303, 304, 502 đều không tới lãnh đồ ăn.

<101> : Lương thực đủ ăn, nhà chúng tôi không lấy.

<102> : Lương thực đủ ăn, nhà chúng tôi không lấy.

.....

<601> : Lương thực đủ ăn, nhà chúng tôi không lấy.

Nhìn một chuỗi tin nhắn hồi đáp máy móc trên nhóm, lòng tôi dần dần như chìm xuống đáy cốc.

Mới có bốn ngày mà từ 24 hộ ban đầu đã giảm mạnh đến chỉ còn 8 hộ. Bây giờ, tầng 1, tầng 2, tầng 3 đều đã biến thành những hộ u linh. Rốt cuộc bên trong có tình huống như thế nào, tôi cũng hoàn toàn không nắm được.

Tôi chỉ biết rõ rằng nếu cứ tiếp tục như thế này thì ngày tôi bị xóa sổ chắc cũng chẳng còn cách bao xa!

[Nếu toàn bộ bị biến thành 0 thì ... dù cho tôi có làm lâu trường cũng sẽ đồng dạng rất nguy hiểm!]

[Làm ơn! Làm ơn đi! Đừng có giảm người nữa! Đừng giảm nữa mà!]

Rất cuộc, tôi nhin không được lại nhắ tin lên nhóm, hi vọng nhắ nhở mọi người đừng nên ăn thịt, không đi thang bộ nhưng lại phát hiện không hề có bất cứ ai để ý đến tin nhắ của tôi. Bọn họ chỉ cho rằng tôi đang mê sảng.

<401> : Đừng có hù tôi! Đây không phải đóng phim kinh dị đâu!

<402> : Đúng rồi! Đúng rồi! Cô bị đ.iên rồi hả? Cứ nói mê sảng hoài! Tôi ở khu Ôn Hình này bao nhiêu năm rồi, có xảy ra chuyện gì đâu!

<403> : Mới bị nhốt có vài ngày, cô à... có cần phải như vậy không? Cũng đâu phải là tận thế tới chứ!

<404> : Ai biết được! Lỡ đâu người ta làm lâu trưởng có cảm giác thượng đẳng hơn thì sao! Lông còn chưa mọc được hai cọng đã bày đặt đòi quản người khác à!

<501> : Ngày nào cô ấy cũng phát đồ ăn vất vả lắm rồi, mọi người đừng nói như vậy nữa.

<501> : Tiểu Bạch, không khỏe à?

<602> : Tôi cảm thấy... Tôi cảm thấy lâu trưởng nói đúng đó, mọi người vẫn nên cẩn thận hơn!

Chương 19: Chương 19

Cả đám đều túm tụm ở đó cho rằng tôi mê sảng, chỉ có Thẩm Đình Đình phòng 602 là kiên trì ủng hộ tôi. Đáng tiếc là tin nhắn của cô bé rất nhanh bị vùi lấp trong nhóm...

Thẩm Đình Đình cố tình đến chỗ tôi để hỏi thăm tình hình.

Cô bé là fan hâm mộ của tôi, hiển nhiên là thấy được video tôi đăng tải lên trên website.

“Chị Bồ Câu! Chị thật cuộc được quan tâm hot rồi đó nha! Lên xu hướng luôn rồi đó!”

“Chẳng phải chị luôn nói mình muốn được trở thành UP đạt một triệu người theo dõi sao? Bây giờ thật cuộc có cơ hội rồi đó!”

“Nếu em mà được giỏi như chị vậy, khiến ai cũng đều tới xem em thì hay quá!”

Tôi cũng không ngờ video làm lâu trưởng của mình lại bùng nổ ở trên mạng đến như vậy.

“Aiz... Đáng tiếc là chỉ có một tập, ngày mai có còn nữa hay không cũng chưa biết!”

Nghe được lời này của tôi, Thẩm Đình Đình ở cạnh bên liền buông lời an ủi.

“Chị ổn chứ, Bồ Câu?”

“Chị cũng đừng khó chịu quá. Hiện tại đều đã như vậy, sống vui vẻ được ngày nào thì hay ngày đó đi.”

“Ít ra lần này video của chị cũng tạo ra tiếng vang rất lớn! Nếu sau này có cơ hội ra ngoài, biết đâu chừng chị lại có thể thực hiện được mộng tưởng đạt một triệu lượt người theo dõi thì sao!”

Tôi cũng không ngờ cô bé Thẩm Đình Đình như còn nhỏ tuổi hơn tôi trong tình huống như vậy vẫn có thể giữ được tinh thần lạc quan. Ngược lại là tôi, cái người chủ video đang truyền năng lượng đây lại biến thành con ma sầu đời.

“Haiz, cũng không biết có còn cơ hội ra ngoài không nữa...”

“Nếu sớm biết như vậy, năm nay chị nhất định sẽ về quê ăn tết. Tình hình dịch bệnh cứ bất ổn, chị cũng lâu lắm rồi chưa về nhà.”

Có lẽ bởi vì đồng bệnh tương liên nên ngày đó tôi cùng Thẩm Đình Đình trò chuyện với nhau rất nhiều. Cũng vào lúc này, tôi mới phát hiện cô bé nhìn như mặt trời ban trưa thế này cũng sẽ có phiền não của riêng mình.

Chúng tôi trò chuyện về người nhà, nghiên cứu thảo luận những chuyện quỷ dị đã phát sinh bên trong tòa lâu.

Thẩm Đình Đình thích nhảy múa, mơ ước sẽ trở thành một vũ công.

Cô bé oán trách bản thân mỗi ngày đều phải uống rất nhiều thuốc, nói tiếc nhất chính là lúc đón Tết không được ăn sủi cảo.

Tôi cười nói với cô bé rằng bây giờ chúng tôi đã trở thành bạn, có thấy vui hơn nhiều so với chỉ nhìn tôi qua video hay làm fan hâm mộ của tôi không?

Trước khi đi, Thẩm Đình Đình nhìn hình gia đình đặt trên bàn máy vi tính của tôi rồi nói: “Chị còn có người nhà đang chờ đợi, thật tốt...”

Việc này khiến tôi có chút chẳng hiểu ra sao bèn hỏi: “Hả?”

Nhưng nghe tôi hỏi vậy, Thẩm Đình Đình chỉ lắc đầu. “Không có gì.”

Cho dù tôi và Thẩm Đình Đình có lo lắng đến đêm khuya cũng không thể tắt đèn đi ngủ thì như trước vẫn sẽ có người giữa yên tĩnh ngủ say xem thế giới an toàn. Có điều tôi không ngờ là chỉ trong vòng vài giờ, những người trước đó còn hoài nghi tôi đã lập tức thay đổi thái độ!

Đêm khuya, điện thoại của tôi lại báo có tin nhắn.

<Nhiệm vụ của lâu trưởng>

Đến hộ gia đình cần hỗ trợ!

Lập tức đến phòng 404 tiến hành công việc tiêu độc.

Công cụ tiêu độc ở quầy lâu một.

Trong lúc tiêu độc, mời hộ gia đình rời khỏi nơi ở, nếu như không chịu rời đi thì sẽ bị tiêu diệt ngay lập tức.

Số lần tiêu diệt tích lũy đến hiện tại: 2.

Có lẽ bởi vì đã trải nghiệm qua 2 lần nên hiện giờ nhận được tin nhắn, tôi cũng không sợ hãi như vậy nữa. Chỉ có điều khiến tôi không ngờ là lúc tôi đi thang máy đến lầu 4 sẽ phải chứng kiến tình cảnh như vậy.

“Cứu... Cứu mạng!”

Khi tôi mở thang máy ra, một luồng m.á.u liên b.ắ.n tung tóe lên mặt tôi.

Tôi ngược mắt, chỉ thấy một người đàn ông đang quỳ trước mặt mình, mà ở phía sau anh ta là một người phụ nữ cả người đầy m.áu

me đang dùng một tay nhấc đầu anh ta lên cao, còn tay kia thì cầm một mảnh đồ sứ sắc bén để l.i.ế.m láp.

“Ngọt quá! Thật là ngọt!”

“Tôi muốn nữa!!! Tôi muốn được thêm nữa!!!”

Vừa dứt lời, người phụ nữ kia đã ngẩng đầu lên, lộ ra một nửa khung đầu đã bị đánh đến biến hình. Giây tiếp theo, cô ta liền nhào về hướng tôi còn tôi thì theo bản năng lùi ra sau, sơ ý chân trái dẫm vào chân phải làm cho nó bị trật.

Một cảm giác đau đớn nhói tim lập tức từ bàn chân truyền đến, mà s.ú.n.g khử trùng cũng trong lúc vô ý này bị đánh rơi.

Chương 20: Chương 20

Chúng kiến động tác của tôi, người phụ nữ quý dị kia càng trở nên hưng phấn.

“Tôi muốn nữa!!! Tôi muốn thêm nữa!!!” Dứt lời, cô ta cười gằn nhào về hướng tôi.

Luồng m.á.u tanh nồng trong không khí lập tức tràn ngập khắp nơi. Tôi chỉ cảm thấy luồng khí tanh hôi kia khiến cổ họng mình nhin không được muốn nôn mửa, nhưng hiện giờ chỉ có thể liều mạng đè xuống đó.

Bởi vì người phụ nữ kia... Không! Là con quái vật kia đang từng bước hướng về phía tôi.

Từ trước đến nay, tôi luôn vô cùng... vô cùng chán ghét chạy bộ nên khả năng vận động của cơ thể cũng đương nhiên không được tốt.

Nhưng khi người phụ nữ kia tiến tới gần, lúc mảnh sứ sắc bén sắp cắt đứt cổ họng tôi thì không biết từ nơi nào bộc phát sức lực, tôi lập tức đá thật mạnh vào bắp chân của cô ta. Sau đó, tôi bổ nhào về phía cây s.ú.n.g khủ trùng ở trước mặt, không chút do dự nào liền phun ngay vào người cô ta.

“Á!!!”

Giọng của người phụ nữ tựa như một lưỡi d.a.o sắc nhọn cào vào mặt inox đang cầm trên tay. Tôi gần như vô thức muốn che hai lỗ tai của mình nhưng nỗi sợ hãi to lớn ủa về vẫn khiến tôi nắm chặt cây s.ú.n.g khủ trùng b.ắ.n vào người phụ nữ ở đối diện.

Theo luồng sương do s.ú.n.g khử trùng phun tới, người phụ nữ kia... đã biến mất không còn thấy đâu nữa! Chỉ có điều, vết m.á.u bên trong thang máy cùng cái x.ác của người đàn ông đã gục xuống đất kia thì vẫn không theo luồng sương mù mà biến mất.

Tàn dư như cũ vẫn lưu lại đó...

Lúc này, tôi rất cuộc không nhìn được nữa chạy ra góc nôn mửa.

Cho dù trước đó 604 ch.ết còn thô thảm hơn nhiều so với người đàn ông ở trước mắt này nhưng thời gian tồn tại của kẻ kia rất ngắn hạn, sau khi bị tiêu độc qua liên hoàn toàn biến mất dấu vết. Còn trên người gã đàn ông này thì vẫn lưu lại độ ẩm. Tròng mắt của gã ta nhìn trừng trừng về phía trước, trên đất lưu lại một vũng m.á.u tươi.

Tôi đột nhiên ý thức được gã ta... là một người sống bình thường. Bởi vì trải qua những lần thực nghiệm trước đó, tôi phát hiện ra việc tiêu độc chỉ có tác dụng đối với những thứ không bình thường. Nếu là đối phó với hộ gia đình bình thường thì s.ú.n.g khử trùng của tôi sẽ hoàn toàn không có tác dụng gì cả.

[Mấy thứ kia đang đi gi.ết người...]

[Mình nhất định phải chạy! Mình phải chạy thôi!]

Ngay lúc này, từ cách vách truyền đến động tĩnh. Tôi tập trung nhìn, thấy nơi phát ra âm thanh đúng là từ phòng 402.

[Cái... Chuyện gì nữa đây?]

Nghĩ đến cái x.ác người đàn ông ở cửa thang máy, lòng tôi đột nhiên có một suy đoán không ổn thể là liên vội vàng cầm theo s.ú.n.g khử trùng cẩn thận đi từng bước về phía trước.

Cửa nhà 402 hoàn toàn mở rộng, tôi dễ dàng chứng kiến được tình cảnh bên trong.

“Đừng... Đừng gi.ết tôi!”

Chỉ thấy trong phòng có một kẻ cực kỳ cao lớn đang cả người đầm máu, dùng một tay bóp c.ổ một người phụ nữ.

Theo hành động của hắn, cơ thể của người phụ nữ dần dần bị nhấc lên cao, hai chân bất lực vung vẩy giữa không trung. Nhưng bởi vì cổ họng bị bóp chặt nên cô ta căn bản không có cách nào hét lên, chỉ đành không ngừng giãy dụa giữa không trung.

Nhìn tình cảnh trước mắt, lòng tôi đương nhiên là cực độ sợ hãi.

[Thứ đó rốt cuộc là gì vậy?]

Tôi theo bản năng muốn rút lui nhưng ngay lúc này lại thấy có một bóng dáng nhỏ bé từ trong góc nhà chạy ra.

“Qu.ái v.ật dám b.ắt n.ạt mẹ tao! Tao làm Ultraman đánh ch.ết mày!” Một cậu nhóc cầm theo món đồ chơi Ultraman muốn đập vào người con qu.ái v.ật thần bí kia.

Nhưng vào giây tiếp theo, con qu.ái v.ật lại phát ra âm thanh “Khà! Khà! Khà!”

Sau đó hắn quăng người phụ nữ trong tay đi, lập tức xách cậu nhóc lên cao.

Động tác tiếp theo phát sinh quá nhanh, nếu không phải là tôi đã tận mắt chứng kiến thì căn bản sẽ không thể nào tưởng tượng nổi còn có chuyện như vậy!

Chỉ thấy miệng của con qu.ái v.ật đột nhiên biến lớn, nuốt chửng cậu nhóc kia.

“Răng! Rắc! Răng! Rắc!”

Là âm thanh nhai nuốt xương cốt đặc biệt vang lên lúc bấy giờ.

“Quả nhiên... vẫn là nộn ngon hơn!”

“A!!! A Bảo!!!”

“A BẢO!!!”

Người phụ nữ lập tức đứng phắt dậy, hung hăng nhào về phía con qu.ái v.ật.

“Xoảng!”

“Rầm! Rầm!”

Người phụ nữ nhanh chóng húc bay con qu.ái v.ật, tiếp đó truyền đến âm thanh kịch liệt chấn động.

“Ầm!”

Người phụ nữ đã cùng con qu.ái v.ật rớt xuống lầu...

Hết thở phát sinh quá nhanh, tôi hoàn toàn còn chưa phản ứng kịp. Mà lúc này, điện thoại của tôi lại lần nữa vang lên âm thanh.

<Chúc mừng lầu trưởng hoàn thành nhiệm vụ tiêu độc. Tích lũy tiêu độc hiện tại: 3 lần.>

Lúc này tôi mới biết hóa ra con quái vật kia mới chính là hộ 404!

Chương 21: Chương 21

Lúc tất cả đã yên tĩnh trở lại, tôi mới có thể nhìn rõ chuyện gì đã phát sinh ở tầng 4.

Toàn bộ cửa phòng của các hộ 401, 402, 403, 404 đều đang mở rộng. Tôi bắt đầu tìm từ phòng 401, phát hiện ra 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 cái x.ác. Trừ bỏ cậu nhóc đã bị nuốt chửng cùng người phụ nữ đã rơi lầu thì tôi tìm được tổng cộng có 7 cổ t.h.i t.h.ế đã bị c.ắt đ.ứt c.ổ h.ọng.

Tôi nôn ói đến mức trong bụng kiệt quệ, rốt cuộc không thể nôn ói ra được gì nữa. Cùng lúc cũng phát hiện ra vì sao phòng 404 phải cần tôi đến tiêu độc.

Trong phòng 404 bày mười mấy túi đồ ăn còn tươi mới. Theo lý, chúng hẳn chính là những thứ đã bị tôi vứt vào thùng rác màu đỏ nhưng hiện tại lại xuất hiện ở nơi này.

Chắc là người trong phòng 404 đã lén lút xuống lầu lượm lại những thứ đồ ăn nên mới dẫn đến tai ương hiện tại.

[Quả nhiên, tham lam đều phải trả cái giá đắt!]

Tôi cũng không hề quên người phụ nữ đã rơi lầu kia, nhưng khi xuống dưới xem thì mới phát hiện phía dưới đã có người

“Đây... Đây là xảy ra chuyện gì vậy?”

“Sao lại tự nhiên có người nhảy lầu?!”

Một người đàn ông cùng người phụ nữ đứng đó nói với nhau, tôi nhớ họ là đôi vợ chồng của phòng 501.

Tôi đến gần nhìn, Thẩm Đình Đình và dì Trương cũng có mặt ở đây.

“Sao vậy trời? A di đà phật! A di đà phật!”

Dì Trương là người tin Phật nên ngay lập tức đã niệm Phật, cạnh bên còn có một người đàn ông gầy yếu đang vỗ vai dì ấy an ủi.

Lúc này, tôi bước ra làm bọn họ nhanh chóng hoảng sợ.

“A!!!” Dì Trương hét lên.

“Cô... Sao cô...” Dì Trương vừa nói vừa cất bước rời xa tôi.

Có lẽ bởi vì máu còn dính trên người tôi nên mới khiến dì Trương bị hoảng sợ như vậy. Tôi cũng hết cách, chỉ đành ở trước mặt mọi người kể lại hết những gì đã phát sinh.

Đám đông nghe vậy đương nhiên không tin, nhưng khi bọn họ đi theo tôi lên tầng 4 thì sắc mặt tất cả liền trở nên cực kỳ kinh hoàng.

Tôi biết rất cuộc bọn họ cũng đã tin tưởng mình rồi.

“Sao... Sao chết nhiều người quá vậy?!!!”

“Cứu!!!” Người phụ nữ ở phòng 501 vừa la lên, chồng của cô ta liền níu lấy vợ mình lại.

“Em la cái gì! Chẳng phải lâu trưởng đã tiêu diệt 404 rồi sao? Chỉ cần chúng ta tuân thủ theo quy tắc thì sẽ không gặp chuyện gì cả!” Dứt lời, gã dữ tợn đá mắt ra hiệu với người phụ nữ, sau đó dẫn vợ mình rời đi. “Vợ tôi còn đang mang bầu, ở đây không tiện, tôi dẫn cô ấy về trước.”

Nghe vậy, dì Trương cùng bạn già của mình cũng rời đi, cuối cùng chỉ còn lại tôi và Thẩm Đình Đình.

“Chị Bồ Câu, giờ mình tới nhà chị được không?”

Tôi không từ chối Thẩm Đình Đình, cứ thế dẫn cô bé về phòng 504.

Hiện tại tôi biết rất rõ người ở lầu 4 đều đã ch.ết hết cả rồi. Bây giờ chỉ còn lại có phòng 501, 503, phòng tôi và phòng của Thẩm Đình Đình.

“Chị Bồ Câu, chúng mình... cũng sẽ ch.ết sao?”

“Ch.ết thì ch.ết, thế giới này cứ thế thôi!”

“Nhưng mà em không muốn ch.ết giống bọn họ, quá thấy ghê rồi.”

“Em muốn ch.ết sạch sẽ chút, có ch.ết cũng phải xinh đẹp.”

Thẩm Đình Đình cùng tôi ngồi trên ban công nhìn ngắm ánh trăng bên ngoài. Trăng thật tròn, nhưng tôi không biết liệu đây có phải là lần cuối cùng chúng tôi được ngồi bên nhau ngắm trăng hay không...

“Chị Bồ Câu, chúng ta bây giờ coi như là bạn có phải không?” Lúc thốt ra lời này, Thẩm Đình Đình thẳng tắp nhìn tôi.

“Đương nhiên rồi! Chúng ta bây giờ chắc chắn là bạn.”

“Chẳng phải trước đó em luôn nói muốn cho mọi người thấy em sao? Đợi lát nữa chị làm tập tiếp theo sẽ để cho mọi người nhìn thấy em.” Cho dù hiện tại chúng tôi đang bị vây trong khốn cảnh cũng phải có hy vọng.

Nghĩ vậy, tôi lấy ra máy quay của mình rồi nói với Thẩm Đình Đình: “Đình Đình, quay thử đi! Chút nữa chị sẽ cắt ghép, biên tập, cho em cũng lên tivi một lần.”

“Chẳng phải trước đó em luôn nói muốn cho mọi người thấy em sao? Đợi lát nữa chị làm tập tiếp theo sẽ để cho mọi người nhìn thấy

em.” Cho dù hiện tại chúng tôi đang bị vây trong khốn cảnh cũng phải có hy vọng.

Nghĩ vậy, tôi lấy ra máy quay của mình rồi nói với Thẩm Đình Đình: “Đình Đình, quay thử đi! Chút nữa chị sẽ cắt ghép, biên tập vào, cho em cũng lên tivi một lần.”

Ban đầu, Thẩm Đình Đình nghe vậy còn có chút ngượng ngùng nhưng dưới sự nhiệt tình của tôi, cô bé vẫn là về nhà thay trang phục và giày múa, cùng tôi đi lên tầng thượng để trình diễn.

Tuy tôi không am hiểu vũ đạo nhưng vẫn cảm thấy cô bé múa rất hay.

Dưới ánh đèn mờ nhạt, một thiếu nữ mặc trang phục trắng nhẹ nhàng nhảy múa dưới trăng.

“Đình Đình, điệu múa này tên gì?”

“Nó được gọi là hy vọng. Bồ Câu, khi nào chị làm xong tập này thì gửi thư cho em xem với. Điện thoại của em hư rồi, giờ chỉ chat được bằng thư thôi.”

“Ừ.”

Tôi cẩn thận quay video, sau đó về nhà biên tập suốt đêm mới gửi đi.

[Dù có thể sống qua ngày mai hay không thì tôi cũng mong mọi người sẽ không cần đánh mất hy vọng trong nghịch cảnh!]

Chương 22: Chương 22 (Hoàn)

Trước khi đăng video, tôi gửi nó cho Thẩm Đình Đình xem trước. Lại không ngờ, cô bé đã lập tức trả lời tôi bằng một phong thư dài:

<Từ sau khi ba mẹ gặp tai nạn, em đã đóng kín lòng mình. Trong suốt khoảng thời gian dài này, chính những video của chị Bồ Câu đã chữa lành cho em. Chị làm em cảm thấy còn sống thì nhất định sẽ có ngày gặp được chuyện tốt lành.

Chị giúp em tiêu diệt ông chú cuồng theo dõi kia, làm cho em hiểu cái gì gọi là hy vọng.

Tuy rằng thời gian chúng ta chân chính gặp mặt chỉ mới ngắn ngủi vài ngày nhưng em lại cảm thấy như chúng ta đã quen nhau từ rất lâu... rất lâu...

Chị còn có người nhà đang chờ đợi, em hy vọng chị sẽ được hạnh phúc.

Tin nhắn tiếp theo đây sẽ là quà tặng cuối cùng em dành cho chị, chị nhất định phải nhớ kỹ đó!

Quy định của chủ quản lý tài sản vẫn luôn có 9 điều.

<08. Lầu trưởng là chìa khóa duy nhất. Sau khi lầu trưởng bị biến đổi theo chiều hướng xấu, gi.ết ch.ết lầu trưởng thì các hộ gia đình còn lại sẽ có thể an toàn rời khỏi khu nhà.>

<09. Dù là ai cũng không thể tiết lộ điều thứ 08 với lầu trưởng! Người làm trái sẽ bị xóa bỏ!>

Mà đôi mắt của chị từ tối hôm qua đã trở thành màu đen rồi, chị có thể rời đi!

Hãy đi đi! Đi thật nhanh! Nếu không thì bọn họ sẽ giết chết chị đó!

Lúc xem xong bức thư, tôi vẫn hoàn toàn không thể nào tin nổi. Rõ ràng là đôi mắt của tôi ở trong gương vẫn còn màu trắng đen...

Chỉ là tiếp đó, bên giường truyền đến một trận tiếng vang làm tôi ngây ngẩn cả người. Tôi ngược lên nhìn, bên giường có một bóng dáng màu trắng rơi xuống.

“Rầm!”

Trên mặt đất tràn làn vết máu...

Đó chính là tín hiệu cuối cùng mà Đình Đình đã dùng sinh mệnh của mình để gửi cho tôi, tôi tuyệt đối... tuyệt đối không thể phụ lòng cô bé!

Nghĩ đến đây, tôi bật người dậy mở cửa phòng, kiên quyết chạy ra ngoài không quay đầu lại. Nhưng ngay vào lúc tôi đang định đi thang máy, cửa phòng 503 lại mở ra.

“Tiểu Bạch, cô đi đâu vậy?”

Đó là giọng nói quen thuộc của dì Trương.

Nghe được câu hỏi của dì ấy, tôi theo bản năng định quay đầu đáp lời nhưng ngay khi tôi vừa định làm vậy thì từ ảnh ngược trên nền tường trắng men lại hiện lên hình bóng dì Trương đang giấu tay ở sau lưng. Trên cánh tay kia rõ ràng là cây dao bếp...

“Con... Con xuống lầu phát đồ ăn. Đồ ăn tới rồi!”

Tôi vội vàng nói dối, nhưng ngay khi vừa dứt lời thì cặp nam nữ trong phòng 501 cũng bước ra.

“Ừa? Giờ này còn phát đồ ăn à?”

“Chẳng phải ai nấy cũng đều đã nhận được tin nhắn thông báo ngừng phong tỏa, cho phép ra ngoài rồi sao?”

Tôi nghe vậy, lại nhìn 3 người ở trước mắt, bước chân có chút lui về sau.

Ngay lúc này, cửa thang máy cũng lập tức mở ra....

Tôi muốn nhanh chóng chạy ừa vào trong nhưng ở bên trong thang máy dẫm m.á.u đó lại là người bạn già đang cầm búa đứng rũ đầu của dì Trương.

“Cô... muốn đi đâu?”

“Á!!!”

Lúc này, cỡ nào tôi cũng không ôm ý nghĩ những người trước mắt sẽ tồn tại ý tốt với mình.

Thảm Đỉnh Đỉnh nói đúng. Bọn họ đều muốn gi.ết ch.ết tôi! Bọn họ đều muốn gi.ết ch.ết tôi!!!

Nghĩ đến đây, tôi liền vội xoay người muốn chạy nhưng trở về phòng thì cần phải mở khóa, nơi thang máy lại có ông chú đang cầm rìu!

Nghĩ tới nghĩ lui... Ánh mắt tôi bắt chợt nhìn về phía lối thoát hiểm bên cạnh thang máy!

<Hộ gia đình bình thường có thể đi thang máy; Thang máy an toàn còn thang bộ thì không an toàn. Hộ gia đình không bình thường có thể đi thang bộ; Thang bộ an toàn còn thang máy thì không an toàn. Lầu trưởng có thể đi thang máy hay thang bộ ở bất kỳ thời điểm nào cũng đều an toàn.>

[Làm ơn!!! Làm ơn đi!!!]

Lúc này tôi chỉ có thể phóng thật nhanh tới cầu thang bộ.

Nói thật, từ đó đến giờ tôi chưa từng sử dụng cầu thang bộ nên khi nhìn thấy bên trong lối thoát hiểm đứng rậm rạp vô số người úp mặt vào tường, trên mặt tôi tràn đầy sợ hãi.

Nhưng sợ hãi cũng không còn cách nào! Tôi chỉ có thể điên cuồng chạy xuyên qua đám người đó...

Tôi chưa từng phải chạy trốn nhanh đến thế, đặc biệt là ở trong cầu thang bộ!

“Bộp!”

“Bộp!”

Phía sau là âm thanh truy đuổi của bọn họ!

Tôi phải chạy càng nhanh hơn!

Nhưng đáng tiếc tôi chỉ là một cô gái không ưa vận động mà phía sau lại có tới bốn người đang đuổi theo, trong đó còn có một gã thanh niên cường tráng nữa.

Rất nhanh, gã đàn ông ở phòng 501 đã đẩy tôi xuống lầu.

Giữa mơ màng, tôi tựa hồ nhìn thấy có một bóng dáng màu trắng.

Lại rất nhanh, tôi mất đi ý thức.

Khi tỉnh lại, tôi vẫn đang ở cầu thang bộ, khắp nơi là rậm rạp những người đứng úp mặt vào tường. Mà đôi vợ chồng 501 cùng cặp vợ chồng dì Trương ở phòng 503 cũng đang đứng trên cầu thang bộ, biến thành người đứng úp mặt vào tường.

<Hộ gia đình bình thường có thể đi thang máy; Thang máy an toàn còn thang bộ thì không an toàn. Hộ gia đình không bình thường có thể đi thang bộ; Thang bộ an toàn còn thang máy thì không an

toàn. Lầu trưởng có thể đi thang máy hay thang bộ ở bất kỳ thời điểm nào cũng đều an toàn.>

Bọn họ đã bị giữ lại ở khu Ôn Hình, vĩnh viễn lưu lại nơi này. Còn tôi thì sau khi tỉnh dậy liền vội vàng chạy khỏi nơi đây.

Rốt cuộc, khi tôi đi tới cổng khu nhà, chiếc nhẫn trên tay đột nhiên nóng lên, sau đó cánh cổng dần dần dịch chuyển mở ra, chiếc nhẫn cũng ngay lập tức hóa thành một đốm sáng.

Tôi sống rồi!

Ngay khi tôi bước ra khỏi cổng lớn, lập tức có vô số ánh đèn flash xông tới.

“Bồ câu thiên tài! Khu Ôn Hình này bị phong tỏa lâu lắm rồi, dù là tác động bằng bất cứ cách nào cũng không thể mở ra. Sao cô có thể đi ra được vậy?”

“Khu Ôn Hình treo hot search suốt 10 ngày nay rồi! Tất cả mọi người đều muốn tìm ra ở phương diện này rốt cuộc là đã xảy ra bí ẩn gì?”

“Thiên tài bồ câu! Video của cô đã có lượt người xem vượt qua 10 triệu rồi!”

“Cô hiện giờ đã trở thành UP có hàng triệu lượt người xem, cô có cảm tưởng gì không?”

“Làm thế nào cô nghĩ ra kịch bản gốc của khu Ôn Hình vậy?”

Vô số vấn đề làm tôi có chút hít thở không thông. Mà ngay sau đó, có vài người đàn ông lẫn đàn bà ăn mặc quái dị dưới ánh đèn quay chụp chuẩn bị tiến vào khu Ôn Hình.

“Không được vào đó!”

“Đi vào sẽ chết thật đó!”

Tôi xuyên qua đám người muốn ngăn cản bọn họ nhưng nghe tôi nói vậy, cả đám lại càng thêm sốt ruột.

“Cô đừng có cản bọn tôi!”

“Lướt theo dõi cao như vậy, cô định một mình chiếm hết cả sao?”

“Đúng đó! Đúng! Đúng!”

“Vớ lại, chỗ này k1ch thích thật! Ông đây còn muốn sống luôn trong này nữa này!”

.....

Cuối cùng, tôi chỉ có thể trơ mắt nhìn cổng khu Ôn Hình sau khi thu nạp đủ hộ gia đình, lại lần nữa chậm rãi đóng lại.

Tôi thật sự không hiểu, đây là nơi mà tôi đã dốc hết sức muốn thoát ra vì lẽ gì lại có nhiều người muốn tiến vào như vậy?

Hiện tại rốt cuộc là tôi bị điên hay thế giới này đã điên rồi...

Nội dung từ **Chương 1: Chương 1** đến **Chương 22: Chương 22 (Hoàn)**

Truyện được tải từ [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: lelinhtinh